

► **Fotografia manipulada**
Observatori // Pàgina 20
 El diari *Sport* va publicar en portada aquesta fotografia però sense la imatge d'Oleguer Presas, que va ser retallada amb el Photoshop. El diari *Marca* va publicar l'original destapant la trampa.

► **Memòria històrica**
Què es cou // Pàgina 22
 En una assemblea de persones i entitats convocada a Barcelona es discutirà una campanya per intentar que la llei de la memòria històrica reculli la il·legalitat del règim franquista.

► **Redescobrint Xirinacs**
Expressions // Pàgina 24
 Xirinacs serà recordat per la seva lluita i també per la seva aportació cultural. La seva obra filosòfica entronca amb la tradició del pensament global català encetada per Ramon Llull.

setmanari de comunicació directa

núm. 60 // 5 de setembre de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Miquel Roca i Florentino Pérez impulsen el projecte Castor

» Així està el pati // Pàgina 9

EL DIPÒSIT DE GAS ENTRE ALCANAR I VINARÒS, REBUTJAT PER LA POBLACIÓ

» Roda el món // Pàgines 18 i 19

ENTREVISTA EN EXCLUSIVA AL NOU LÍDER DEL PKK KURD

“Treballem perquè la societat s’autoorganitzi”

Murat Karayilan és el secretari general del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) des de la detenció d'Abdullah Ocalan el 1999. Des de les muntanyes del Qandil, al Kurdistan iraquès, ha concedit una entrevista exclusiva a LA DIRECTA, la primera a un mitjà

de comunicació de l'Estat espanyol. En una llarga conversa, Karaliyan explica l'evolució ideològica des d'un PKK marxista a l'actual Confederalisme Democràtic del Kurdistan, que defensa l'autoorganització de la societat front els poders estatals.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Precarietat i subcontractació es consoliden en el mercat laboral català

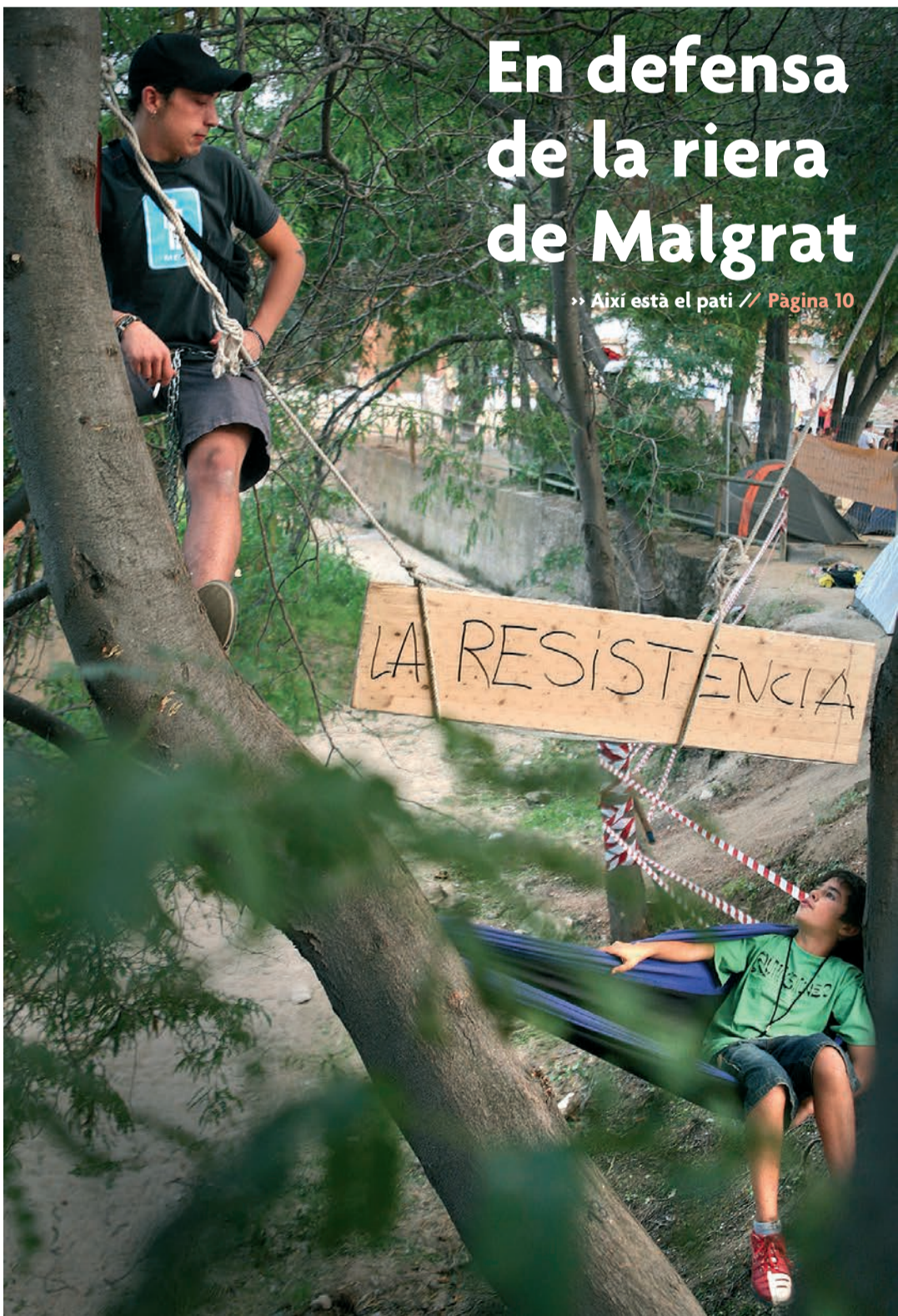

Obres del TAV a Sants-Estació, on es solapen totes les tasques

Edu Bayer

» Així està el pati // Pàgina 12

Cajei, Endavant i Maulets volen consolidar un espai unitari l'11 de Setembre

En defensa de la riera de Malgrat

» Així està el pati // Pàgina 10

Arbres de la riera de Malgrat que el consistori vol tallar per a fer la canalització

Laia Alonso

Editorial

Cada vegada més precaris

Mentre l'eurobar continua creixent sense parar i les hipoteques collen cada vegada més els treballadors endeutats que s'han atrevit a intentar comprar un pis, la precarització del mercat laboral també augmenta pas a pas. Aquesta setmana us en mostrem alguns exemples, sobretot relacionats amb el fenomen en creixement de la subcontractació, però no cal anar gaire enllà per veure pintades a les seus de les Empreses de Treball Temporal, notícies sobre accidents laborals o ofertes de feina amb sous que, per molt que es compti, no permeten menjar i llogar un lloc decent on viure.

En teoria, l'economia del país també creix, però si alhora ho fa l'índex de contractes temporals i d'obra i servei, les cadenes de subcontractació i el nombre de treballadors que ni tan sols tenen un conveni laboral, cal preguntar-se per a qui és que creix aquesta economia. Les Empreses de Treball Temporal i les Empreses de Serveis Integrals, que fan negoci a partir de la subcontractació i l'externalització, sembla que són algunes de les més afavorides d'aquest creixement. Però de fet, mirem-ho tal com és: les empreses de recursos humans es dediquen a vendre i comprar gent per a uns altres amos, no són més que la versió actual i políticament correcta dels negrers i dels traficants d'esclaus.

Pot ser que alguns diguin que anem pel bon camí, però, per a qui és que tot va bé, per als treballadors no qualificats a qui cada vegada els és més difícil d'accedir a un sou digne i a una feina estable o, per als qui fan negoci de vendre carn humana per hores, mà d'obra barata?

Pensem, doncs existim

L'estatalització, de la violència a la videoviolència

✉ Roger Costa
/directa@setmanaridirecta.info/

Les condicions en les quals es fa, avui dia, la lluita social, són molt diferents de les que van condicionar les revolucions obreres del segle passat. Una diferència essencial és l'extensió, en totes direccions, del poder dels aparells estatals: l'estatalització. Abans, l'única arma que tenia l'estat per exercir la seva autoritat era la força bruta, la violència pura i dura. Aquesta és una arma que, amb el temps, es va mostrar poc efectiva, sobretot quan l'enemic els superava en proporció d'un a cent mil. Si t'enxampaven, estaves perduda. Però primer t'havien d'enxampar i els seus mitjans eren precaris, com ho era tota la vida en general.

Les guerres mundials, els totalitarismes, la caiguda del liberalisme i, en definitiva, la necessitat

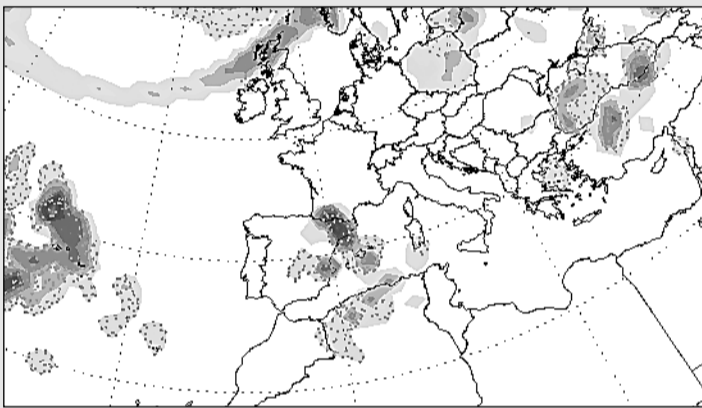
de reaccionar contra la revolució de les classes oprimides forjaren, durant la primera meitat del segle passat, l'embrió del que seria un estat omnipotent, a l'estil orwell·lià. Les ensenyances de Goebbels, encarregat de la imatge corporativa del Reich i creador de grans eslògans com "Deutschland

guerres, la que dotà els estats d'una immensa varietat de recursos per al control social, molt més eficaços que la simple força física: el control de l'educació, l'assistencialisme, la ràdio, el cine, la televisió, els mass media, la manipulació de la realitat, el Photoshop, el control del passat, l'espectacle democràtic, els satèl·lits espia, la videoviolència, les escoltes telefòniques, el kubotan...

En fi, un milió d'eines per a controlar el més mínim brot de dissidència. Però, ni amb tot això, poden esclafar les ànsies de llibertat i sempre han d'acabar recorrent a la més antiga eina del poder. Així, a les comissaries, a les presons, als centres d'internament, als més moderns i tecnològics camps de concentració es segueix torturant com ho feia la Inquisició fa cinc cents anys. Perquè la revolta no es pot videoviolentar ni telecontrolar. ☹

La tecnologia dotà els estats d'una varietat de recursos per al control social

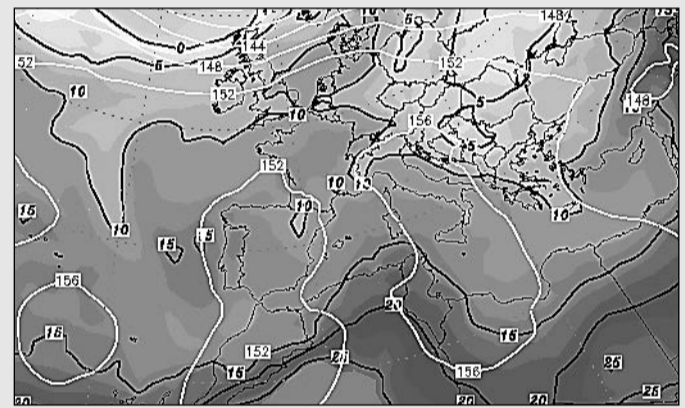
über alles" o "Arbeit macht frei", van ser ben apreses per les burocàcies occidentals. Però va ser sobretot la revolució tecnològica que es produí durant segona meitat del segle, esperonada per les

La matinada de l'onze de setembre fortes tempestes al litoral català.

Arriba la tardor

Els últims dies de temperatures estiuenques deixaran pas a una setmana encara calurosa a les hores centrals però amb nits fresques al litoral i fredes a les comarques interiors. A partir de diumenge una petita gota freda a les capes altes podria provocar uns dies plujosos i amb tempestes al litoral de Catalunya i al País Valencià. S'haurà de seguir l'evolució, ja que tindrem un 11 de setembre passat per aigua.

La isoterma de 20 graus amb temperatures d'estiu ja quedarà lluny, a l'alçada del Marroc.

Com s'ha fet?

Ja hi tornem a ser. Després d'unes merescudes vacances de cinc setmanes tornem al ritme trepidant d'editar setmana rere setmana l'exemplar de la DIRECTA. La majoria de corresponals encara estan tornant de les vacances, però també s'ha de dir que algunes d'elles s'han posat les piles per tal d'editar aquest número 60.

Aquesta setmana hem tingut un debat d'última hora al voltant d'una carta arribada a la redacció. S'acusava d'agressors a diverses persones sense explicar el què, el quan i el com. Hem decidit no publicar els noms de ningú, ja que creiem que seria jutjar a algú sense cap mena d'argumentació de forma pública.

Si d'alguna cosa hem estat pendents durant aquest mes d'agost ha estat de la nostra companya i corresponal de la Directa a Lleida, Ariadna Nieto, de l'advocada Laia Serra, del mestre Ramon Sesen i de l'antropòloga Núria Morella. Van patir durant 10 dies una dura i humiliant detenció a l'Estat mexicà d'Oaxaca. Van saber donar una resposta davant l'opinió pública que va deixar el govern mexicà en entredit, ja que no va explicar mai les suposades raons que van portar a la seva detenció.

Tornem a recordar que la Directa és un projecte que es manté principalment gràcies a les subscripcions i que, per a nosaltres, és imprescindible que creixi el nombre de persones que omplen la butlleta i ens donen la confiança per a rebre setmana rere setmana la publicació a casa seva.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà

i Estel Barbé Serra *

La graella: Xavi Camós *

La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Edu Bayer, Arnau Bach i Albert

Garcia

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

El racó il·lustrat

Quechua

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☉ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

Ⓜ **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.

Ⓝ **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 4

» Les empreses de serveis integrals són una realitat en creixement en el mercat laboral amb una mà d'obra majoritàriament poc qualificada amb contractes temporals o d'obra i servei. Un estudi del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya mostra que només el 5% dels contractes que fan són indefinits i que la meitat són directament d'obra i servei. De fet, l'índex de contractes de duració indeterminada, un 64,3% del total, supera de bon tros fins i tot el que correspon a les ETT, que és d'un 47,7%_

LABORAL // CONDICIONS LABORALS PÈSSIMES A LES EMPRESSES DE SERVEIS INTEGRALS

Les empreses de la precarietat

Ofereixen contractes més inestables que els de les ETT

Enric Borràs Abelló

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'externalització és un fenomen cada vegada més usual en molts dels negocis dels Països Catalans, que segueixen la mateixa tendència que molts altres països occidentals. Així doncs, tot sovint algunes empreses en subcontracten d'altres per tal d'encarregar-los algunes tasques específiques, i això passa en la majoria de sectors, des de la construcció fins a la indústria, els hotels, els grans comerços, els bancs... Moltes vegades se subcontracten les anomenades empreses de serveis integrals (ESI), un conjunt molt ampli i variat de negocis que són pertot i ofereixen tota mena de serveis a les altres empreses: des de la neteja, com és el cas d'Alser, fins a l'atenció telefònica dels clients, com fa Adinte; o fins i tot la instal·lació de xarxes de telecomunicacions, com és l'oferta de TelecomPC. Però moltes ESI no es limiten a oferir una o dues menes de serveis, sinó que s'encarreguen de tots els serveis que poden vendre als seus clients. Aquest és el cas, per exemple, de Mobanel, que busca des de comptables a recepcionistes, electricistes o responsables de neteja.

Només el 5% dels contractes fets per les empreses de serveis integrals són indefinits

Les condicions laborals dels treballadors d'aquesta mena d'empreses, però, són de les pitjors del mercat, gairebé tots els contractes són temporals, la majoria a temps parcial i fins i tot utilitzen més els contractes d'obra i servei que no les empreses de treball temporal (ETT). De fet, el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya (CTESC), un òrgan consultiu del govern del Principat, ha publicat un informe en què s'explica que sovint costa molt de diferenciar les ESI de les ETT, perquè ofereixen un gran ventall de serveis i utilitzen mà d'obra no qualificada. Però el mateix document, que duu per títol *Contracta i subcontracta d'obres i serveis*, el cas de les empreses de serveis integrals relata que els contractes dels treballadors d'aquestes empreses són encara més precaris que els de les ETT. El 64,3%

Les xifres de la subcontractació

FONT: CONSELL DE TREBALL ECONÒMIC I SOCIAL DE CATALUNYA

ESI

⊙ **Empreses de Serveis Integrals**

Les Empreses de Serveis Integrals (ESI) s'encarreguen de cobrir necessitats com la neteja, la seguretat o el manteniment d'altres empreses que decideixen externalitzar aquestes tasques per abaratir-ne el cost. Són empreses que tenen plantilles més grans que la mitjana d'empreses catalanes: el 17% entre 200 i 499 treballadors, un altre 17% entre 100 i 199 i un 28% entre 50 i 99 treballadors.

95%

⊙ **Contractació temporal**

El 95% de la contractació de les ESI és temporal, el 51,1% a temps parcial i el 19,4% de menys d'un mes. El 72,9% de les ESI registra més contractes que plantilla, això indica l'alta rotació de contractes

8,83%

⊙ **Creixement del sector serveis**

Els serveis a empreses en conjunt creixen a Catalunya una taxa mitjana del 8,83% des de l'any 2000. També creix la seva ocupació (7,35%)

67,6%

⊙ **Dones**

La majoria dels contractes de les ESI es fan a dones, per sobre de la mitjana del 47,2% del total de la contractació a Catalunya i del 53,6% de les ETT. El gruix de la plantilla de les ESI té entre 22 i 44 anys.

P. Mota

dels contractes de les ESI són temporals i de duració indeterminada, cosa que no té res a veure amb un contracte indefinit, mentre que els contractes de les ETT d'aquestes característiques són un 47,7% del total. Però no es tracta només que els contractes de les ESI siguin gairebé tots temporals, sinó que, a més, la meitat són d'obra i servei, que a la pràctica gairebé sempre es poden donar per acabats sense indemnització quan a l'empresa li vagi bé.

A més, les ESI contracten sobretot treballadors no qualificats, un 91,2% han acabat, a tot estirar, l'educació general bàsica. D'una altra banda un 67,6% dels treballadors són, de fet, treballadores, mentre que aquest índex és del 53,6% en les ETT i d'un 47,2% en el mercat laboral general. També són les empreses que contracten més sovint persones de més de quaranta-cinc anys. Així doncs, el perfil de la majoria dels contractats per una ESI, si es fa cas de l'estudi del CTESC, és el de dones sense formació o només amb l'educació general bàsica, més grans de quaranta-cinc anys i que tenen una feina no quali-

ficada. Justament un dels sectors més desfavorits del mercat laboral i, és clar, un dels que té els ingressos més baixos. A més, aquestes empreses gairebé no generen contractes indefinits: només un 5% de tots els que fan, mentre que l'estudi explica que la majoria de contractes que són en vigor avui en dia són del 2005 o posteriors. Així doncs, mantenen aquest sector de la població en una situació precària i inestable, d'ingressos baixos i contractes temporals que duren poc.

▶ **Les subcontractes**

Però la situació laboral inestable i temporal no és l'únic problema de molts dels treballadors de les ESI. L'estudi del CTESC explica que la majoria de vegades també treballen sense convenis col·lectius o amb uns convenis col·lectius pitjors que els dels treballadors de l'empresa mare, la que subcontracta l'ESI. Això és possible, sobretot, perquè les ESI acostumen a ser empreses multiserveis, sense un conveni propi ni una activitat econòmica predominant que marqui el conveni col·lectiu que s'ha d'aplicar a tots els treballadors. Això genera

un buit legal, de manera que les ESI només es veuen obligades a garantir el salari mínim i l'estatut dels treballadors: moltes no tenen cap mena de conveni. A més, el mateix document reconeix que les llargues cadenes de subcontractació poden afavorir el treball submergit i fan més difícil el control de les mesures de prevenció de riscos laborals. De fet, literalment, diu que "els excessos de subcontractació poden facilitar l'aparició de pràctiques incompatibles amb la seguretat i la salut a la feina".

Però la subcontractació és el que permet que existeixin les ESI: serveixen per això, per ser subcontractades per altres empreses i són un sector empresarial en creixement. Segons indica el CTESC la subcontractació, l'aparició de les ETT i l'augment de les ESI van lligades al creixement del sector terciari, el dels serveis, i a la crisi del sector secundari, de la indústria. I al nostre país el sector dels serveis guanya terreny als altres des de fa dècades. Si el 1986 el 53,9% dels treballadors de Catalunya eren d'aquest sector, la xifra va arribar al 62,9% el 2005; a més, les empre-

ses del sector terciari també han augmentat la contribució en el PIB del 55,2% al 65,6% en el mateix període. Amb aquest creixement del sector, doncs, les ESI encara es veuen més afavorides: de l'any 2000 al 2004 el nombre de treballadors en aquestes empreses va augmentar un 7,35% de mitjana, molt per sobre del creixement de la majoria de les altres branques empresarials.

▶ **Un futur més precari**

Amb aquest panorama tot fa pensar que les empreses de serveis integrals continuaran creixent i assumint més i més tasques dins les empreses mare, que cada vegada hi hauran de recórrer més treballadors i que les cadenes de subcontractació continuaran allargant-se. L'estudi d'aquest organisme que depèn del govern, a més, admet que la legislació actual no és capaç d'evitar que la subcontractació empitjori les condicions laborals, de seguretat i de salut dels treballadors. Però alhora, assumeix l'externalització com una realitat consolidada contra la qual no es pot fer res ni tampoc s'hi ha de fer res. ◉

» Telefònica té un únic servei d'averies, amb 1.200 treballadors repartits en 70 empreses diferents.

» Gairebé un 30% són treballadors immigrants, contractats en origen amb uns deutes inicials vers l'empresa: el passatge, les eines de treball (fins i tot l'ordinador) i el lloguer del pis a l'empresari, que sovint infla les xifres i fica 16 persones en un pis on només n'hi caben 6, obtenint beneficis extra del lloguer i de les eines.

SUBCONTRACTACIÓ A TELEFÒNICA // FRANCESC QUERALT, EN CONSTRUCCIÓ

“Això cada cop s’assembla més a la delinqüència organitzada”

El passat juliol, després d’algunes traves juridicolègals del Departament de Treball, es va poder fer amb èxit la primera vaga general a les subcontractes de Telefònica de tot Catalunya. Un sector on treballen 1.200 treballadors, que fan exactament la mateixa feina i que estan segregats en 70 empreses diferents, en una estratègia de debilitació de la defensa col·lectiva, d’abaratiment dels costos de treball i de segregació empresarial profundament neoliberal. Passa aquí, a casa nostra, en el paradís ‘social’ del tripartit. Amb aquest rerefons hem parlat amb Francesc Queralt, membre de la plataforma de treballadors i treballadores En Construcció i del Comitè d’Empresa.

David Fernández
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Eloy de Mateo

Marxa dels treballadors i treballadores de les subcontractes de Telefònica

Com valoreu la vaga del juliol passat? De forma molt positiva. És el primer cop que es produeix una vaga d’aquestes característiques, aplegant treballadors i treballadores precaris de diferents empreses. Això és una fita important. S’ha trencat el glaç que hi havia. Afegiu que la major part d’aquestes empreses ni tan sols tenen comitè d’empresa. I on el tenen, la gent els ha superat àmpliament per l’esquerra. Fins i tot s’han donat casos de negociació entre empresa i vaguistes, obviant el comitè d’empresa.

“La contractació fixa no arriba al 10% i la jornada s’allarga fins a 11 o 12 hores”

Hi ha hagut algun canvi formal? Allà on hi ha hagut un índex de vaguistes més alt, han començat a oferir certes millores als treballadors. Ara persegueixen trencar la unitat d’acció entre les plantilles. Això té una part positiva: on més es lluita hi ha més fruits. Però també negativa; si t’esborres de la lluita general a canvi d’un acord parcial, el nivell del que pots aconseguir minva molt.

Com queda ara la lluita? Passat l’estiu, cal tornar a la càrrega. La primera vaga era la més difi-

cil. Ha sortit força bé, amb una aturada importantíssima. A finals de mes hi haurà negociacions entre la patronal i els sectors del metall de CCOO i UGT. Una reunió que van anunciar a tort i a dret amb l’objectiu de rebentar la vaga. Caldrà pressionar la patronal, però també CCOO i UGT. Només preveuen tractar aspectes tangencials de les reivindicacions, oblidant les fonamentals: contractació fixa, salaris i jornada. És a dir, aquells aspectes que poden aproximar, millorar i equiparar les condicions laborals.

I quines segueixen sent les condicions draconianes? Sota quin conveni col·lectiu treballen? Amb el conveni del metall, que és el primer que van trobar amb salaris baixos i apa, aquest mateix. La qüestió era que no s’equiparessin amb el de Telefònica. Ells tenen un sou fix molt baix, amb una part variable que obliga a treballar moltes hores per assolir un salari

minimament decent. Amb jornades d’onze o dotze hores diàries per arribar als 1.500 euros, amb molta sort. La contractació també és precària, amb un percentatge de fixos que no arriba al 10%. Aquests factors determinen un augment ben significatiu de la sinistralitat. Quan s’informa d’un accident a les reunions de Seguretat i Salut entre Telefònica i el Comitè, sempre és a la contracta.

Treballen el doble per la meitat? Podriem dir que sí, és una bona aproximació.

Hi ha a una gruix important de treballadors nous que pateixen aquest tipus d’explotació? Sí, gairebé un 30% són treballadors immigrants. I les condicions són pitjors encara. Contractats en origen amb uns deutes inicials vers l’empresa. Ja deuen el passatge, les eines de treball (inclòs ordinador) i el lloguer del pis a l’empresari, que sovint infla les xifres i fica setze persones en un

pis on només n’hi caben sis, obtenint beneficis extra del lloguer, de les eines... En fi, una cosa que si no ho veus no t’ho creus.

Juguen amb la por, també? Sí. Amenaces de perdre la feina i, per tant, el permís de residència. Són constants. Però quan porten aquí uns anys, ja existeix una xarxa de coneguts, amics i familiars, ja no hi ha tanta por i s’arrisquen a lluitar. Això no vol dir que no segueixin rebent amenaces, que molts cops es materialitzen.

Com s’ha arribat a aquesta situació i quin és el paper que hi han tingut els grans sindicats? Han abandonat a la seva sort aquest sector, com tants d’altres. La situació és d’abandonament total. A Telefònica, han pactat la desaparició progressiva de la plantilla fixa i amb drets a canvi que no sigui massa traumàtica i d’una substancial participació en la gestió del fons del Pla de Pensions. Això implica mirar cap a una altra banda quan

passen coses en el món de la precarietat. I si ara han aparegut en un moment clau de la mobilització, serà per frenar-la i fer-la passar pel tub un cop més. Aquesta és, al meu entendre, la tasca que fan avui dia els grans sindicats.

I l’administració pública i la inspecció de treball? Amb tot el respecte cap aquests organismes i cap a la gent que hi té confiança o hi treballa, poden fer ben poca cosa. Fonamentalment, per manca de voluntat política i d’uns mitjans absolutament insuficients per intentar cap acció de control o sanció vers les empreses que s’enriqueixen amb la precarietat. La ràtio d’empreses per inspeccionador de treball és escandalosa.

“Un 30% de treballadors, immigrants contractats en origen, arriben ja endeutats”

De Telefònica, des de Sintel fins a les stock options, estem davant la nova economia de casino? Sí. Això cada cop s’assembla més a la delinqüència organitzada. Si és que no ho és, ja.

I des de la privatització s’ha vist de tot. Patrimoni públic literalment assaltat, permanent destrucció de llocs de treball...

La privatització de Telefònica, com la de Renfe, Correus, Endesa... requereix un substrat social desideologitzat i desorganitzat. Primer es genera un fals imaginari del “desastre” de l’empresa pública, fins que es demanen a crits solucions dràstiques i es bandegen les conseqüències humanes, socials i laborals. Això implica una triple connivència Capital-Estat-Sindicats. Per força. Després hi ha les responsabilitats i les col·laboracions individuals, que també compten.

I les noves formes de resistència sindical per on poden venir?

Doncs de la pura necessitat de defensar-te. De transmetre l’experiència del què ha passat. De provar formes de coordinació i lluita que no s’ajustin estrictament als canals legals. D’innovar i d’aprendre de les idees dels altres. No ho sé, és una pregunta massa heavy per a un pobre telefònic. Entre tots i totes ho anirem veient. ☺

Telefònica, catedral de la segregació

Des la concorreguda ampliació de capital del 1967, les anomenades ‘matildes’ popularitzades a través dels mass media per l’actor José Luis López Vázquez –“Matilde, Matilde, he comprado telefónicas!”-, la multinacional espanyola ha marcat un dels traços més paradigmàtics del capitalisme popular a l’Estat espanyol. En tots els sentits de la fira d’estafes de Telefònica. Abans i

ara, enfilada avui al carro de la globalització, la companyia està capficada en el tercer assalt ideològic de la història universal per esmicolar el moviment obrer, a cop de segregació. De les matildes a les stock options, dels acoïmadaments massius a les jubilacions forçoses, de la segregació kafkiana i la flexibilització extrema amb beneplàcit oficial fins a la degradació de les

condicions del treball i la recolonització de l’Amèrica Llatina. En fi. EREs, OPV, parqués bursaris, Aznar & friends, Villalongas i Aliertas i tota la lletania més neoliberal possible de la nova fase d’acumulació. La tupinada de l’enriquiment fàcil i l’atrancament a cara descoberta amb absoluta impunitat. Tot plegat a través del que, encara avui, està considerat legalment... un servei públic.

» El TAV és una de les grans infraestructures que s'està construint a major velocitat per la pressió que exerceix el calendari compromès pel govern. Desenes d'empreses subcontractades treballen simultàniament per executar la seva fase dels treballs_

» A les obres del tren d'alta velocitat s'han produït desenes d'accidents greus en el tram Lleida-Barcelona des de l'any 2002. Una dotzena de morts per aplastaments, atropellaments i electrocucions omplen la llista on també hi ha ferits molt greus_

» La ministra Magdalena Álvarez visita Barcelona el passat 7 d'agost per supervisar les obres del TAV_

» El president del govern central, José Luis Rodríguez Zapatero, assegura a mitjans d'agost que el primer TAV arribarà a Sants el 21 de desembre_

CATALUNYA // UNA ALTRA VÍCTIMA SE SUMA A LA DESENA DE MORTS DES DE L'ANY 2002

Els terminis fan que les obres del TAV siguin una "jungla laboral"

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La ministra de Foment ja ho va vaticinar a començaments de l'any 2005 i Rodríguez Zapatero ho va ratificar el mes d'agost passat. El tren d'alta velocitat arribarà a l'estació de Sants de Barcelona el 21 de desembre d'enguany. La mateixa Cambra de Comerç, on són representades totes les empreses subcontractades per ADIF (Gestor d'Infraestructures Ferroviàries) i la patronal de Foment del Treball havien pressionat l'executiu central per aconseguir aquest compromís. Un calendari tan ajustat ha accelerat els terminis i les licitacions de trams del traçat. Això està comportant un gran marge d'improvisació i l'encavallament de treballs que comporten una major perillositat i un major risc d'accidents pels centenars d'operaris contractats a través de les Unions Temporals d'Empreses que hi estan implicades. Acciona, OHL, Sacyr, Servicios Hispanis, Dragados i Tecsca són algunes de les marques adjudicatàries del gran pastís d'inversió que al tram Sant Joan Despí-l'Hospitalet de Llobregat puja als 275 milions d'euros i a Sants ja sobrepassa els 200 milions amb els últims ajustos pressupostaris.

Totes les fases de construcció de la nova línia d'alta velocitat es realitzen simultàniament

► **Més d'una desena de morts**
Una altra víctima es va afegir el passat 29 d'agost a la llista d'una desena de treballadors morts i una dotzena de ferits molt greus en la construcció del tram Lleida-Barcelona des de l'any 2002. Mario Ruiz Gamboa treballava en el trasllat d'una bobina de 3.000 quilograms dins un túnel a l'alçada de Martorell, una de les rodes de la vagoneta amb què feien el transport es va trencar i l'enorme pes li va caure a sobre i li va provocar la mort immediata. El seu germà Carlos també va rebre l'impacte sobre el tòrax i està en estat molt greu a l'hospital de Bellvitge. Un tercer ferit es va trencar una

Obres del TAV al barri barceloní de Sants

Edu Bayer

mà. Tots tres eren d'origen equatorià. Els treballadors morts durant l'últim any provenien de Guinea Bissau, Polònia i Andalusia. A les obres del TAV hi ha una gran presència de treballadors immigrants, que al tram de Bellvitge i la Torrassa asseguren treballar en horaris de fins a catorze hores. De fet, molts contractistes prefereixen fixar portuguesos o polonesos, ja que arriben aquí per guanyar la major quantitat de diners possible i després tornar al seu país. No tenen responsabilitats familiars diàries i no és habitual que presentin queixes pels horaris de feina desmesurats i les condicions d'alta perillositat que suposen algunes de les tasques que els encomanen.

► **Sants en el punt de mira**
Un dels treballadors de la UTE Dragados-Tecsca que s'encarrega de les obres de construcció i reestructuració del complex viari de l'estació de Sants assegura que les mesures de seguretat formals, com la protecció amb casc, botes i vestir amb armilla fluorescent, s'apliquen de manera taxativa. "Sants és el punt de mira de la manera que es desenvolupen les obres del TAV i aquí no hi treballa

qualsevol. Dragados i Tecsca hi volen el millor personal per evitar riscos. El ritme que ha marcat ADIF és una bogeria i, per tant, la

"El ritme que ha marcat ADIF és una bogeria i, per tant, el perill és molt més gran"

perillositat és molt més gran". Segons aquesta font, les obres van a un ritme tan accelerat que no es pot executar per fases, ara com ara totes les fases de l'obra es fan al mateix temps. "Mentre hi ha gent perforant, a deu metres hi ha soldadures, al costat les piconadores enderroquen un bloc de formigó i les grues i els camions transporten material". "El cablejat, els generadors i les grues es comparteixen, i això genera veritables cues en què s'ha d'agafar torn per poder desenvolupar moltes de les tasques". "El personal està molt pendent del que trepitja i el que mou, ja que ningú se la vol jugar. Qualsevol distracció pot ser fatal."

Aquest testimoni també destaca que se'ls fa difícil respirar en alguns moments. El fum i la pols en suspensió farien recomanable que es fes servir les mascaretes, però les altes temperatures no ho fan possible, motiu pel qual s'han d'empassar un aire ple de partícules en suspensió. Tot ha d'anar tan ràpid que s'han traslladat les oficines que coordinen tots els treballs a la mateixa plaça dels Països Catalans. Tot el personal tècnic de les obres s'allotja en uns grans contenidors,

mentre que al costat hi ha les cases, els lavabos i els menjadors. No es pot perdre ni un minut. "És una veritable jungla, això és la selva", assegura el treballador. Pel que fa al calendari del 21 de desembre com a data d'arribada del primer tren d'alta velocitat, aquest treballador creu que la via pot arribar a estar condicionada, però difícilment s'haurà acabat el conjunt de les obres de remodelació de l'estació de Sants, que encara requerirà mesos o anys de feina. ☺

Empreses subcontractades denuncien deutes milionaris

La llei diu que no es pot fer subcontractació a un tercer nivell, però això es compleix en part. Les empreses que formen part de les UTE poden contractar empreses especialitzades, però aquestes no poden subcontractar autònoms o altres empreses. Al tram de l'estació de Sants això es compleix, però no és així entre Sant Joan Despí i la Torrassa. Delegats sindicals de CCOO i la UGT han denunciat una subcontractació descontrolada que no garanteix les condicions de seguretat mínimes

ni de professionalitat. "En algunes ocasions els treballadors aprenen a utilitzar certa maquinària un cop arriben a l'obra", afirmen els sindicats. Aquestes cadenes de subcontractació també comporten deutes i impagaments que s'eternitzen. El cas més sonat fou el d'Ulma, una subcontractació especialitzada en bastides. Després de molts mesos de reclamacions, van decidir marxar. Van recollir tot el seu material i van deixar les obres sense les bastides imprescindibles per treballar.

Impressions

Jordi Garrigós. Militant d'Endavant (OSAN)

/opinio@setmanaridirecta.info/

Cròniques d'una festa popular (i policial)

Avui és 14, la festa ja és aquí. Gràcia, 15 d'agost: 12:13 h
No inicio aquest escrit avui perquè sí. És dimecres dia 15 d'agost, dia festiu per a la majoria de treballadors i molt especial per a tots aquells que residim o simplement estimem la Vila de Gràcia. D'aquí a una estona començarà tot el batibull de gent i sensacions que formen part de la Festa Major del barri. Molts dies de preparació, de maldecaps amb el decorat, la programació i la infraestructura. Molts dies amb la il·lusió que et provoca el sentir-te part de tot això i l'esperança que tot surti bé.

Els nervis de les hores prèvies a la festa es veuen ofegats en un mar de dubtes i indignació. Ahir mentre enllestíem l'espai alternatiu de Còrsega vam poder observar, sorpresos, com una munió de furgonetes d'efectius dels Mossos d'Esquadra ens observaven desafiadors des de l'altra punta de carrer. Bé, som els okupes, indepes i antisistema (o antinosequè) i per desgràcia estem bastant acostumats a aquest tipus de controls. Em vénen a la memòria les promeses que ens va fer en Guillem Espriu (regidor del PSOE a la Vila) sobre l'allunyament dels homes del kubotan del nostre espai, i la hipocresia de tot plegat, vaja. No

suposa un contratemps això que vulguin intimidar-nos, ja que saben, sabem, que no ho faran.

La problemàtica arriba quan pugues pel carrer Gran i la presència no disminueix, o quan Torrent de l'Olla s'assembla més a Bagdad que a Barcelona. A on volen arribar? Tantes ganes tenen de posar fi a aquesta festa? Varen ser ells els que apostaren per potenciar i així massificar. Quan falten unes hores per anar cap a la plaça a treballar en les primeres proves de so, la reflexió és ben clara: després d'aconseguir que la Festa Major de Gràcia sigui la més concorreguda del país, s'adonen que se'ls ha escapat de les mans. Arribats a aquest punt calia aturar aquest desgavell i què millor que utilitzar uns incidents (incívics, és clar) per encendre l'espurna de la seva maquinària. La Vanguardia, El Periódico, TV3 i companyia repartint a tort i a dret i creant la situació en què ens trobem avui. Gràcia és en aquests moments el més semblant a un estat policial i ningú sap què pot passar. Sincerament, si no fos del barri jo no hi vindria, ja que més que una festa major sembla una desfilada militar del 12 d'octubre versió bipartit.

Bé, ja falta poquet perquè tot comenci a sonar i aquesta és la situació. Ara només resta deixar aquest article al congelador uns dies per tornar-lo a agafar el dia 23. Que déu (o l'Hereu) ens agafi confessats. Bona Festa Major!

S'abaixa el teló. Gràcia, 23 d'agost: 16:41 h

Entre un evident cansament escric aquestes línies. Una setmana després han acabat les festes de la Vila i cal fer-ne balanç. Hi ha coses que any rere any no canvien, com que Verdi del mig guanyi el concurs de guarnits, i altres propostes es van consolidant, com la festa de Sant Pere

Alto

Màrtir (genial el blat de moro transgènic amb cara de dimoni). Un any més els espais més visitats han estat els de la Festa Popular i el dels Castellers de la plaça Rius i Tauler. La diferència entre uns i altres és que mentre que els segons juguen partits de futbol amb els Mossos els primers acostumen a córrer darrere pilotes policiaques més petites (altrament dites pilotes de goma).

Però tot i que cara enfora tot són felicitacions, és evident que la gent del barri no podem estar contents. Es fa palès un clar decreixement de la participació veïnal a la festa. La sensació que tenim tots plegats és que el que estem organitzant és un espai de trobada lúdica per a la gent de Barcelona, incloent aquí els milers i milers de visitants de fora dels Països Catalans. No és això companys, els graciencs ens estimem aquesta festa perquè és la

nostra i entre tots ens l'estan desnaturalitzant cada dia que passa, una reflexió que també hem de fer els mateixos organitzadors.

Entrant en els temes polèmics. Enguany no hi ha hagut aldarulls a destacar, segons l'opinió pública, gràcies a la gran presència i actuació policials. És immens l'adormiment general que hi ha en aquest sentit. Hem d'agrar als Mossos d'Esquadra com feien fora la gent a cops de peu de les places? Com identificaven gent cada dos per tres a la vora del Casal Popular? Com apallissaven i vexaven joves dins els furgons fora dels flaixos mediàtics? Com escortaven la gent de la Muntanya fins a la porta de la Casa intentant que aquests caiguessin en les seves provocacions? Com es passejaven per Còrsega vestits de paisà per veure què pescaven (encara no heu après a camuflar-vos, eh!)?

Si no hi ha hagut corredisses aquest estiu ha estat molt al seu pesar. Els nois ho han intentat però no ho han aconseguit gràcies a l'interès general de no convertir Gràcia en un camp de batalla, tant literal com informatiu. Tot i això, hi ha 300 denúncies per brutícia i orins en la via pública. Des d'aquestes línies llanço una idea. Canviem mosso per paperera o lavabo públic. Per cada agent una tassa.

Per acabar, lamentable com sempre el paper del Partit Popular. El seu gabinet de propaganda titular devia ser de vacances i a l'equip suplent no se li va ocórrer res més brillant que criminalitzar la Festa Popular assegurant que a la barra de la Barraqueta hi havia les cares del Comando Barcelona. Potser tindrem sort i l'estiu que ve no cal que els pengem, voldrà dir que estan entre nosaltres i que poden gaudir de la Festa Major, aquest cop amb un nou amic, en Didac.

Hem d'agrar als Mossos d'Esquadra com feien fora la gent a cops de peu de les places?

Rolando Guerra. Membre de Comunicant

/opinio@setmanaridirecta.info/

Violència?

Fa un temps, després d'una de les darreres manifestacions amb trencadissa d'aparadors, protagonitzada per encaputxats amb síndrome de guerrer metropolità, un amic pacifista va afirmar amb solemnitat que trencar els vidres d'una oficina bancària era un gest èticament inacceptable. No va dir infantil, políticament inoportú, manipulable, vel·leitós, pseudoradikal, etc., sinó "èticament inacceptable".

Jo, que em vaig criar llegint, entre d'altres, Bertolt Brecht, segons el qual el delictu d'atracar un banc no és res comparat amb el fet de fundar-lo, vaig quedar perplex: què té a veure l'ètica amb l'esmicolament d'un tros de vidre propietat d'una empresa

regida per tot menys per valors ètics? Amb un gest que no provoca, *per se*, cap dolor o dany a cap ésser viu, que no viola cap valor fonamental d'humanitat?

Ja estic acostumat a la imposició mediàtica, educativa i política d'una esquizofrènia interpretativa de la realitat gràcies a la qual la mateixa càrrega explosiva amb el mateix tipus de víctimes és una acció de guerra en uns casos i un vil atemptat terrorista en uns altres, que les víctimes de bales del mateix calibre siguin màrtirs i herois mereixedors de tota mena de tributs de la societat o simples baixes, individus abatuts o víctimes col·laterals, depenent de qui els mata; també estic acostumat a

La mateixa càrrega explosiva amb el mateix tipus de víctimes és una acció de guerra en uns casos i un vil atemptat terrorista en uns altres

veure com certes actuacions empresarials que es tradueixen en atur, destrosses mediambientals, atacs a la salut i a la vida de milers de persones són tractades a les pàgines d'economia, mentre que els piquets de vaguistes en defensa d'un treball digne acaben a la de successos. Hi estic acostumat però em pensava que malgrat tots els seus esforços sempre hi hauria un sector important de la societat que no cauria en el parany d'aquestes deformacions interessades de la realitat.

Anava ben errat. L'extensió desmesurada i de vegades grotesca del concepte de violència a tota mena d'accions —des del llançament de pintures als esmenats piquets de vaga fins a l'auto-

protecció de les manifestacions en la resposta a les agressions feixistes o patronals— que formen part des de sempre d'un repertori de lluites legítim i inqüestionat (per les classes subalternes) és a hores d'ara un fet entre molts companys i moltes companyes compromesos en el dia a dia dels moviments socials.

I darrere del de violència hi ha un llarg reguitzell de conceptes i mots (com utopia, rebel·lió, revolta, per no parlar de lluita de classe i revolució) que formaven part del nostre imaginari col·lectiu i que han estat rebaixats, deformats i igualats o eliminats en les rebaixes ideològiques del llenguatge —i pensament— "políticament correcte".

Antón Corpas. Membre del Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística i corector de 'Masala' /opinio@setmanaridirecta.info/

Foto de família en la setmana negra del TAV

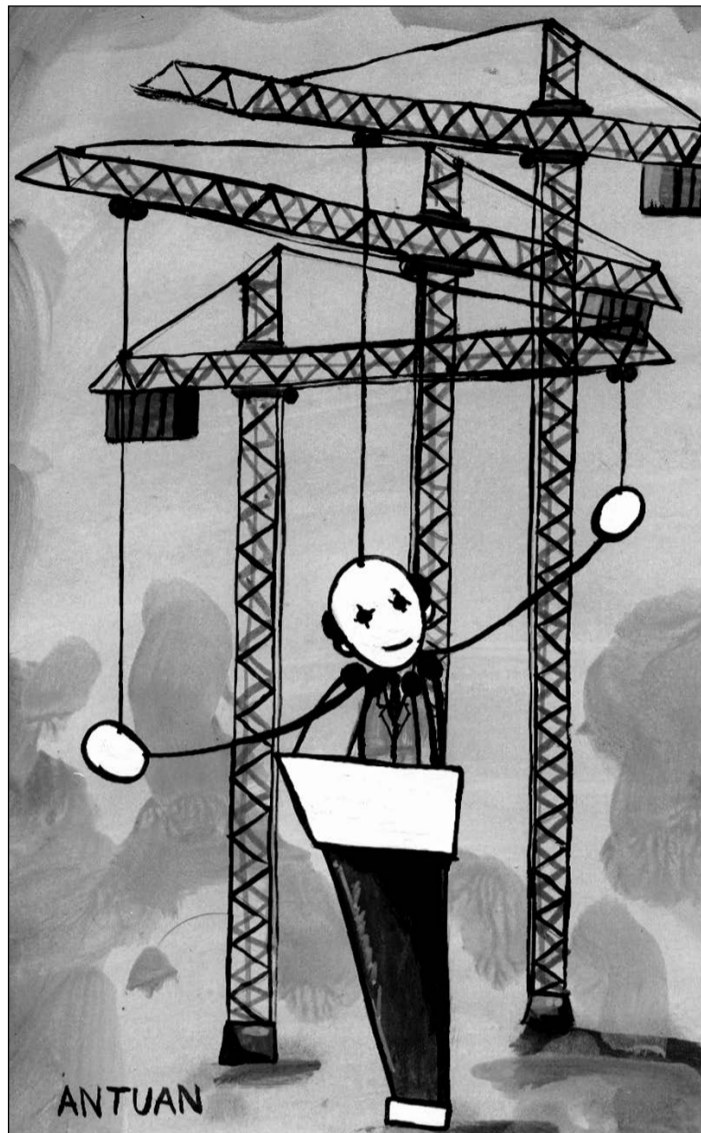
Apocs dies de la cita electoral de l'1 de novembre del 2006, La Vanguardia reunia en una «foto de família» els candidats a la presidència de la Generalitat. A la imatge, José Montilla, Artur Mas, Joan Saura i Josep Piqué, tenen per seient una biga que penja sobre el viaducte de l'AVE a Sant Joan Despí. És una imitació de la famosa instantània de Charles Ebbert (1932) en la qual diversos obrers novaiorquesos, que treballen en la construcció del Rockefeller Center, dinen asseguts sobre un travesser a cents de metres del terra. Segons l'explicació del diari del Grup Godó, la foto pretenia reflectir el consens dels partits polítics catalans al voltant d'una qües-

La setmana negra del TAV ha arrugat la "foto de família" feta per La Vanguardia a l'octubre, però li dona profunditat posant de relleu el pou de fang que són les lluites entre partits

tió inqüestionable: les infraestructures.

El que es veu són quatre homes que, ja sigui en un escó o sobre una vasta peça de metall, s'asseuen en la mateixa actitud d'estar en una recepció oficial. El consens al qual es refereix el padri de la foto, és el d'un sistema de partits que no es qüestiona un model de desenvolupament de greus conseqüències socials, ecològiques i urbanístiques i, sobretot, que no està disposat a posar en dubte ni en risc les expectatives de negoci del món empresarial. L'AVE, en aquest sentit, representarà el recurs que dóna per viure.

La contraimatge, nou mesos després, l'ha protagonitzada l'acció que aquest estiu (el 16 de juliol passat) va paraitzar durant dotze hores les obres del tren d'alta velocitat al tram entre l'Hospitalet i l'estació de Sants, en què cridava l'atenció sobre el rastre demolidor que l'obra deixa i deixarà al seu pas: «Amb l'excusa del TAV no es destinen diners al servei de Rodalies i s'aprofita per accelerar la construcció d'hotels, edificis d'oficines i centres comercials que desvertebren els barris i trenquen la seva vitalitat social expulsant veïnat per l'increment dels preus dels habitatges» (Iván Miró, Directa núm.58 18/07/2007). Les més de 30 persones que participaren en l'acció i, sobretot, les sis enfilades a les màquines perforadores i les dues encadenades a un bidó de 500 quilos a les obres de l'estació, són la contrafigura d'aquesta plàcida comoditat en què la banda dels

quatre posava per a La Vanguardia cap a l'octubre.

Mentre es posava de manifest l'absència de consens social al voltant d'una infraestructura de minories –minories tant si parlem de beneficiaris com d'usuaris–, una moció del grup

municipal de Convergència i Unió a la qual donaven suport el PP i ERC, trencava l'acord polític, pactat fa dos anys, sobre el traçat actual del projecte. La dreta pujolista i la resta de l'oposició, amb l'objectiu de desgastar Jordi Hereu i el

PSC, optaven per trencar el consens, sustentats en els sectors acomodats de l'Eixample i en el Patronat de la Sagrada Família, que no volen sota els seus habitatges les obres que ja pateixen avui els veïns de Sants i de Santa Eulàlia.

No havien passat 24 hores i la Cambra de Comerç, Foment del Treball, el RACC i l'ESADE –les entitats més representatives del sector privat– donaven el seu suport públicament i sense fissures a l'actual configuració de l'AVE, i desautoritzaven així la iniciativa de CiU. Fins ara, ningú s'ha retractat de la seva posició però tampoc ningú ha gosat respondre a l'opinió empresarial. Aquest posicionament immediat del sector privat, que era una crida a l'ordre, el sentit d'autoritat que li confereix el silenci dels polítics al·ludits, són una mostra de quin és el veritable àmbit de participació política, de qui opina i amb qui es negocia realment, dels interessos a què responen el present i el futur de la ciutat.

La setmana negra del TAV ha arrugat la «foto de família» feta per La Vanguardia a l'octubre, però li dóna profunditat i posa de relleu el pou de fang que són les lluites intestines entre partits. La crisi de l'AVE ha dibuixat un autoretrat de les relacions que regeixen l'economia privada i política institucional, de a qui representa i davant de qui respon, d'on està, per a què i a qui serveix la professió política.

Anna Aguilar-Amat. Poeta i professora titular de terminologia aplicada a la traducció (UAB) /opinio@setmanaridirecta.info/

El model de pensament de Lluís Maria Xirinacs

Vaig gaudir de l'honor de conèixer Lluís Maria Xirinacs per mediació de Mercè Prat, llavors membre de la Fundació Randa. El motiu de la trobada no era cap qüestió ni política, ni lingüística, ni civil. Hi vaig anar per conèixer el seu model globalístic de representació del món en quatre dimensions. Amb set anys d'investigació dedicats a la traducció automàtica i les seves barreres semàntiques, la proposta de Xirinacs em va semblar un complement magnífic a altres esforços existents: l'ontologia de Sergei Niremburg de la New Mexico State University (que vaig poder conèixer gràcies a una beca de la Generalitat) i la que nosaltres ja havíem dissenyat al departament de traducció de la UAB per representar el coneixement especialitzat (Bacus –Base de Coneixement Universitari–). La generositat didàctica de Lluís

Maria ens va acostar a un model en què vint-i-sis relacions vinculaven els nusos bàsics de l'articulació del pensament i l'ànima humana. Cada nus (ciència, art, treball...) estava relacionat i contraposat als altres de manera que l'equilibri de forces era mentalment i formalment evident. En Lluís Maria impartia una assignatura de doctorat a la Facultat d'Arquitectura de la Universitat Politècnica i ens va demanar si el podíem substituir. Era l'any 2003 i en Xirinacs ja estava malalt i cansat.

Explico tot això perquè fa poc, cercant informació sobre el Fossar de les Moreres i la cita pel seu comiat, he trobat un xat on nacionalistes espanyols l'insultaven i altres nacionalistes catalans els replicaven. N'hi havia que deien que respectaven la persona però defecaven sobre la seva ideologia. Jo voldria demanar que abans de parlar

Llegiu els seus escrits amb atenció i trobareu un pensador lúcid, arriscat, profundament humà que es transcendeix a ell mateix en aquest intent de pertànyer a un poble

d'ell en termes ofensius tingueu la dignitat d'estar ben informats. Llegiu els seus escrits amb atenció i trobareu un pensador lúcid, arriscat, profundament humà que es transcendeix a ell mateix en aquest intent de pertànyer a un poble. A la plana 78 de *El terror, la pau i el sagrat* diu: «Cal un ensinistament per l'art de resoldre els conflictes pacíficament, intel·ligentment i frater-nalment. Però a aquesta tasca el govern no hi dedica gens del seu pressupost» (en comparació amb el que dedica a les «arts marcial»). I respecte de les religions diu que són plenes «d'absoluts falsament absoluts, visions parcials absolutitzades. Això obre pas als sectarismes, integrismes, dogmatismes o fonamentalismes. Per contra, la laïcitat social és buida d'absolut, i això obre el pas a materialismes, irresponsabilitats, egoismes o relativismes.» I respecte de la

violència i la no-violència us he de dir que no he trobat cap tractat que s'endinsi tan agosaradament en un tema tan difícil. Molts poden pensar que les seves afirmacions són discutibles, però aquesta és precisament la seva grandesa contra les afirmacions que no es poden «discutir» perquè s'imposen per la força, sota agressió o amenaça. En Lluís Maria va argumentar sempre tant com va fer falta i com li van permetre, sense violentar-se mai.

Jo sóc una simple acadèmica que en lloc d'optar per la política vaig optar per la poesia. Només pretenc dir el que sento: Lluís Maria Xirinacs era una gran home que va demostrar amb fets tot el que pensava i deia. Ens ha ensenyat que els qui renuncien a l'agressió, digui el que digui la història, ens sembli que tenen «raó» o no, acaben per guanyar-la.

Infectació

L'ampolla mig plena

Josep Lluнас i Pujals

Fa deu anys que les forces policials van desocupar el Cinema Princesa a Barcelona; el David Fernández de Gràcia ho ha agafat com a punt de partida d'una època i ja ens va bé. S'havia convertit en un gra de pus al cul del sistema i van decidir rebentar-lo. El van convertir en un símbol. No només de l'okupació d'espais per viure sinó també del que som capaços de fer quan ens mirem el poder i ens en riem a la cara... de cara. No ho/ens suportem.

En aquests darrers deu anys, les persones que més o menys hem estat en els moviments socials transformadors dels Països Catalans hem pogut veure com s'obrien i s'ampliaven espais arreu del territori, esdevenint una veritable xarxa del que podria ser un contrapoder popular, del que podria ser i en alguns casos és. És evident que no a tot arreu la cosa ha anat de la mateixa manera però hi ha dates i fets que ens cal no oblidar:

-La creació d'un intens i extens sistema de contrainformació que abasta gairebé tots els formats: de la ràdio a la televisió (encara incipient), fins a internet o la creació i consolidació de capçaleres de premsa cada cop més estables i amb més difusió.

-La consolidació d'un pensament crític que no és un sinó la suma de molts pensaments i que ha entès finalment que només la unitat -diversa sempre- en les lluites, malgrat les discrepàncies en el model final, ens pot portar a algun lloc.

-La lluita de les Terres de l'Ebre i la seva victòria contra el Pla Hidrològic Nacional i per la Nova Cultura de l'Aigua com a exemple real però no únic que la mobilització popular pot aconseguir els objectius que es proposi.

-La proliferació continuada d'espais alliberats arreu del territori, tant de cases okupades com de centres socials (alguns okupats i d'altres no), ateneus, casals, bars, etc., que han contribuït a crear un tupit teixit social de dissidències.

-La desaparició gairebé total de manies lingüístiques que portaven alguns individus a prescindir del català com a llengua vehicular dels moviments i la reafirmació del fet que la defensa de la llengua minoritzada als Països Catalans és també una part de la nostra lluita per un món on hi càpigim tots els mons.

-El sorgiment d'un nou sindicalisme fora dels sindicats majoritaris que es defineix clarament com a assembleari, de classe i de base. Hereu de l'anarcosindicalisme però també dels models autònoms dels setanta, cada cop més gran i potent, en permanent creixement sota diverses sigles.

-Una participació a nivell local en la gestió de "la cosa pública", eleccions municipals incloses, que ha fet possible la implicació directa en l'entorn proper més immediat.

-Les mobilitzacions contra la globalització capitalista, des de les trobades contra el neoliberalisme i per la humanitat fins a les contracimeres contra els diversos organismes gestors, amb dos moments centrals, la cimera de la UE a Barcelona i la suspensió de la reunió del Banc Mundial. Vam poder perquè vam ser moltes.

-L'amplíssima lluita social per l'habitatge i les seves formes d'organització.

-La creació d'una extensíssima xarxa de plataformes i "salvem" que alhora que s'han oposat a la destrucció del territori han aportat alternatives de tota mena i ha aprofundit en models dissidents d'autoorganització.

-La defensa de totes les sexualitats possibles, que ha omplert d'aire els nostres pulmons i ha obert portes que sempre havien estat closes..

-Les campanyes de desobediència civil, des de l'objecció o la insubmissió fins a l'objecció fiscal o el boicot a la desfilada militar a Barcelona.

-Un internacionalisme de tu a tu concretitzat en molt diverses formes d'ONG, organitzacions solidàries o brigades de suport, arreu del món.

-Un feminisme moltes vegades sense aquest nom que ha aconseguit esdevenir transversal en molts dels nostres moviments.

-Una defensa continuada dels drets humans més enllà de la retòrica del poder.

-I molt més...

Els articles que apareixeran des d'aquesta setmana sota el títol d'Infectació intentaran recollir i posar noms a aquest dens ambient que maldestrament jo he intentat descriure en aquestes línies precedents.

Fartes de la mateixa història de sempre...

"Las afines",
Barcelona

Totx tenim molt clar que estem en contra del racisme o del feixisme, i del sexisme?

Aquestes festes de Gràcia al carrer Còrsega varix companyxos vam comprovar que encara ens queda molt per treballar a nivell col·lectiu. Tristament, els primers dies de les festes va haver agressors que van voltar tranquil·lament per espais

col·lectius. Es tracta de casos que s'han fet públics de diferents maneres i han estat, però sembla ser que alhora d'actuar no tinguem les coses tan clares. Les actituds passives, permissives o de mantindre's al marge, permeten que alguns individus estiguin en aquests espais mentre les nostres companyes no hi són, perquè no poden ni volen compartir-los amb els seus agressors, i així es perpetua aquest sistema patriarcal de dominació i invisibilització de la dona en els

espais que diem llibertaris. Nosaltres els podem fotre fora però si no hi ha un suport col·lectiu on no se'ns qüestionin continuament aquestes agressions/agressors quedaran com fets aïllats i dubtosos, realitat que no és així. De totes maneres, nosaltres continuarem visibilitzant i denunciant aquests casos, però volem fer una crida a la reflexió i recordar que, al nostre parer, si ens toquen a una, ens toquen a totes. Cap agressió sense resposta!

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

'Desfestes' de Gràcia

Dude Vilar
Barcelona

Ho explico a amics i amigues Hmeves d'altres terres i no m'enten. M'esmerço, sé que ho faig. Provo amb tots els ets i uts d'explicar que la nostra festa major està morint per desídia i perquè l'excés d'esnobisme de la marca Barcelona l'està passant per la glotis. Ni a Pamplona, ni a Tortosa, ni a Madrid, ni a Tumbuctú, ni a Sao Paulo, ni a Berlín...ningú no entén que la nostra festa hagi acabat essent un aparador atabalat per l'horari i la superficialitat imposada contra corrent. De normatives en tenim tot l'any... pels bars, per les terrasses, pels residus... i per Festes també. I és clar, normativa i festa normalment son incompatibles, excepte en les celebracions. Als graciencs i a les graciencques no ens deixen ni això. Aquest any ha estat l'any amb menys participació activa de vilatans i vilatanes de Gràcia. No és d'estranyar, per molt que tinguem la consideració de festa d'interès nacional, aquí ningú no es mulla. Ni amb pressupost, ni per solucionar el problema salvatge d'especulació del barri (tres carrers sense locals per preparar la festa), ni amb voluntat política, ni solventant la falta d'equipaments, ni (em permeto els termes) afecte i respecte...

Sí! Ahir sortia als diaris que el 60 % dels graciencs aprovava la

presència policíaca durant les festes i em pregunto... a qui varen preguntar? Les festes han d'existir, i la policia hi ha de ser present. Tothom d'acord!. Però les festes han de ser festes i la policia ha de garantir la seguretat. Jo, que treballava en una de les places, he hagut de veure com els dies que la policia actuava davant de la premsa, semblaven sortits educats per la institutriu de "sonrisas y lagrimas".

Ah! però avui la premsa no hi era...(On éreu?) Avui a la plaça del sol jo tancava el bar amb els meus companys a l'hora de tancar i mentrestant algú (sis persones) estomacava a un noi a la plaça. Un amic i una amiga, entre d'altres, hi han intervingut per tal de calmar els ànims i tranquil·litzar l'ambient. Sorpresa! Han estat agredits per dos d'aquests sis! I més sorpresa encara: aquests sis es reafirmaven en la seva llibertat d'agredir. És clar, eren secretes. És clar, estaven protegint. Així que els que de veritat estàvem treballant, després del cansament obvi de servir alegria i bon rotllo als passavolants, ens ha tocat posar gel a les ferides i plorar de ràbia conjuntament per l'ànima de les nostres festes de Gràcia. Això demà no sortirà a la premsa. Perquè les nostres festes estan morint, i el nostre barri en paral·lel. Sé que és inútil, reivindico almenys aquest dret. Com a mínim poso el crit al cel. Tots aquells a qui ningú no pregunta res volem canvis!

La moralitat d'alguns polítics...

Núria Busquets
Sant Hilari Sacalm

Ara els sembla que no han invertit Aprou a Catalunya! Ara se'n adonen! Ara obren els ulls! Una cosa tant evident des de fa tants anys, i tot just ara els hi ve a la memòria. Quan fa anys se'n parlava, miraven d'escapolir-se de la situació. I, precisament ara, han caigut en la gran contradicció d'haver nomenat com a secretari d'Energia del Departament d'Economia de la Generalitat de Catalunya el que, fa uns mesos, era un alt càrrec de REE: el Sr. Agustí Maure. El mateix que, durant l'estiu passat, negava que passés una línia de 400.000 volts per les comarques gironines, o que els efectes electromagnètics eren nuls... Ara és quan els ecologistes de debò i els de les mans netes, estan ben atrapats i enfangats d'ésser còmplices amb aquesta gran barbaritat. Ara resulta que la mateixa REE mana dins del Govern. I a sobre ens volen fer creure que estan preocupats pel poble! És d'una hipocresia quasi insuperable. Estan preocupats perquè la gent els hi ha vist les parts íntimes. Com pensen arreglar les coses amb REE si el govern els hi va regalant càrrecs polítics? Ara és tard i inútil. Si no en sabeu més, plegueu! Dimitiu! Trenqueu aquest govern! "D'esquerres"? Que d'esquerres no en té res! "Progressista i ecologista"? De mans netes? Quina barra que tenen tots!

Així està el pati

► Pàgina 10
Els veïns afectats pel POUM de Tarragona i les entitats socials contràries es mobilitzen per aturar un projecte que afectarà 1500 famílies

► Pàgina 11
La comissió de festes populars de Sabadell desenvoluparà les activitats de la Festa Major entre el 6 i el 10 de setembre tot i les trabes

► Pàgina 16
Els moviments socials alternatius convoquen una nova manifestació sota el lema "La repressió no ens tallarà les ales" pel 29 de setembre

EL MONTSIÀ // PROP DE 7000 MANIFESTANTS CONTRA EL PROJECTE D'ESCAL UGS

Miquel Roca i Florentino Pérez han impulsat el dipòsit de gas d'Alcanar

✉ Agnès Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

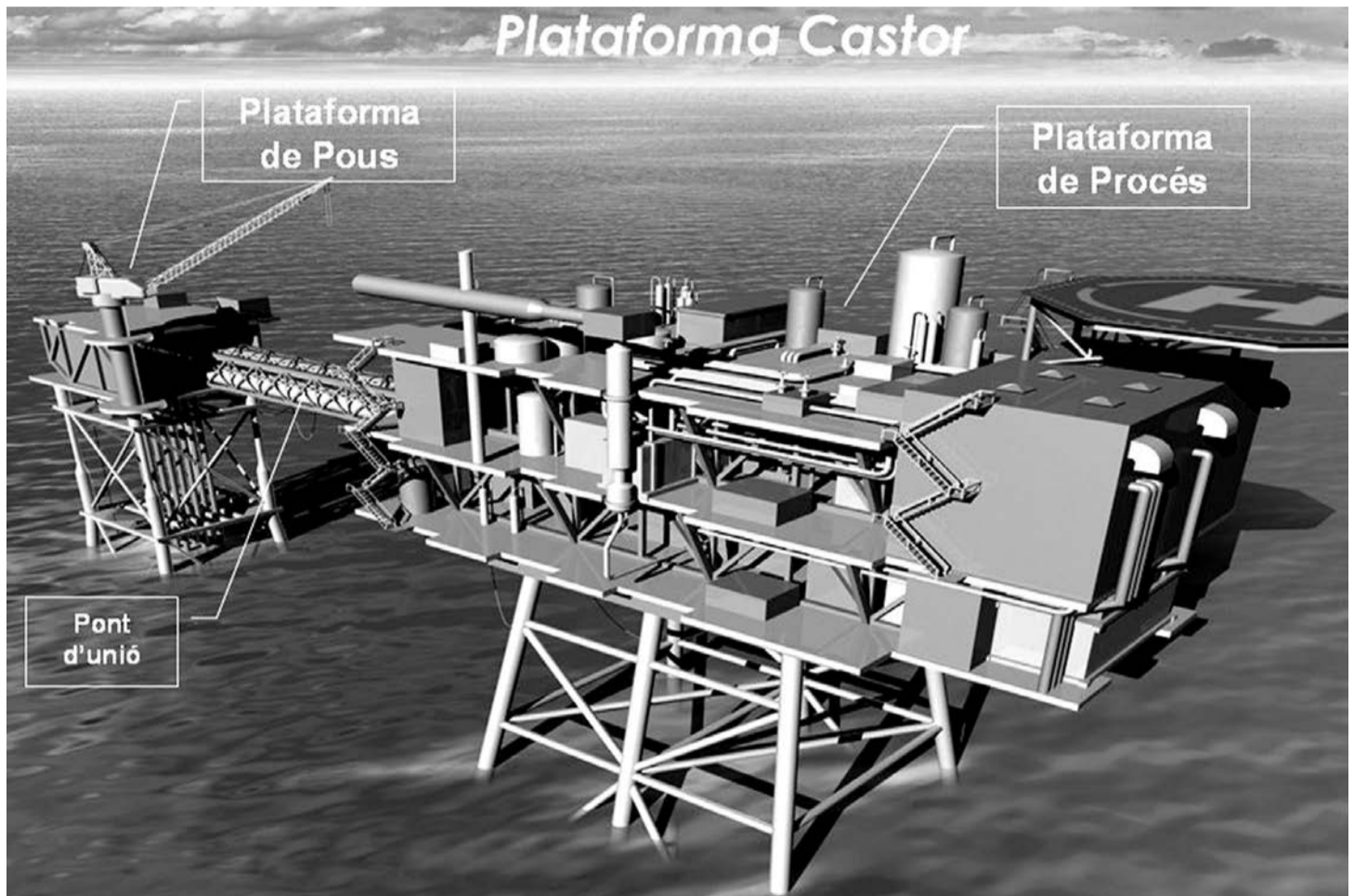
El projecte de construcció d'un gran dipòsit subterrani de gas davant el litoral de la comarca del Montsià ha sublevat la majoria de la població de la zona i ha provocat afirmacions tan categòriques com la d'Alfons Montserrat, alcalde d'Alcanar: "l'operació que es vol dur a terme seria com posar una bomba al costat de casa". El primer edil del consistori canareu també ha afirmat que "s'està fent un espoli del territori i un tractament colonial".

Una llarga cadena de nomenclatures empresarials ens condueix fins als noms i cognoms dels responsables

Poca gent sap, però, com es van fer les gestions per a concretar l'ubicació del macrodipòsit en el radi de la desembocadura del riu Sénia, entre Alcanar i Vinaròs. Una llarga cadena de nomenclatures empresarials ens condueix fins als noms i cognoms dels màxims responsables del projecte. La cara pública s'anomena ESCAL UGS, i és la filial a l'Estat espanyol del projecte empresarial canadenc CASTOR UGS LIMITED PARTNERSHIP. Aquest projecte, però, és en un 73% de les seves accions propietat de la gasista Eurogas. Aquesta companyia té oficines a Montreal i prospeccions a Alberta i Tunísia.

Municipis del Camp encara es mantenen en alerta

Ales comarques d'El Camp hi ha un segon projecte per crear un dipòsit de gas que afectaria principalment els municipis de Reus, Riudoms, Cambrils, Salou i Vila-seca. Serien gairebé 25.000 hectàrees de terrenys afectades. Des del moment en què aquesta possibilitat va sortir a la llum, els veïns de la zona van crear l'Associació de Veïns Reus Sud Misericòrdia, principalment, per fer força en contra d'aquest magatzem subterrani. Amb la notícia de la construcció de la

Simulació informàtica de la torre que s'instal·larà sobre el dipòsit submergit de gas davant del Montsià

Eurogas

► **El projecte estrella a Alcanar**
La peça clau estratègica que Eurogas buscava al continent europeu era un gran dipòsit d'emmagatzematge, que li donaria més marge d'actuació per als estocs procedents de l'extracció dels jaciments tunisians, que es traslladen a través dels gasoductes que atravesen la Mediterrània pel mar d'Alborà i per Sicília. L'àrea que actualment genera una major demanda industrial de gas es circumscriu entre València i Barcelona, i per això des del primer

moment varen estudiar les intermediacions del Delte de l'Ebre. El lloc triat per a l'emmagatzematge va ser l'antic pou petrolífer d'Amposta i, per al tractament, hi planegen fer una nova planta dins el terme municipal de Vinaròs, però a tan sols 1.500 metres del casc urbà d'Alcanar.

► **Eurogas, Florentino i Roca**
Però la companyia Eurogas necessitava un cop de mà per donar-se a conèixer dins el món polític i empresarial. L'ajut va venir de mans del gran grup de la construcció ACS, dirigit per l'expressident del Reial Madrid, Florentino Pérez. ACS ha estat l'encarregada de fer l'informe (FEED, Front End Engineering and Design) que s'ha presentat al Ministeri d'Indústria per tal d'aconseguir tots els permisos. Els directius d'ACS actuen de mitjancers amb el Ministeri, i entre aquests directius que es troben al consell d'administració de la companyia hi ha l'antic parlamentari de Convergència i Unió, Miquel Roca i Junyent. De fet, la cara pública de tot el projecte fins ara ha estat Teodoro Seoane, un dels màxims responsables d'Unión Fenosa, empresa insignia del grup de Florentino Pérez. En un document de la mateixa Eurogas

s'afirma que en contrapartida a les gestions i als informes fets pels directius d'ACS, el 5% dels beneficis del projecte aniran a parar a les seves butxaques.

En contrapartida a les gestions i als informes d'ACS, el 5% dels beneficis aniran a parar a les seves butxaques

"Sense la participació d'ACS la introducció del projecte Castor a l'Estat espanyol no hauria estat possible". Un dels que també ha apostat pel projecte de dipòsit submergit al litoral del Montsià ha estat el Deutsche Bank, que serà un dels avaladors dels més de 800 milions d'euros necessaris per a dur a terme tot el projecte.

► **Afectació al medi ambient**
Fa pocs dies que va començar a córrer com la pólvora la notícia del projecte, però entre els residents als municipis afectats la indignació és creixent. Ja s'han

autoorganitzat en la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia i el diumenge 2 de setembre van organitzar la primera manifestació on hi van participar prop de 7.000 persones. La marxa va recórrer la distància de 1.500 metres entre el centre d'Alcanar i el solar on es planeja fer la planta de tractament de gas. En el manifest es va alertar dels greus riscos per a la salut, per al medi ambient i per a l'economia local. Si el projecte es desenvolupés a l'antic pou d'extracció d'Amposta, s'hauria de treure una gran quantitat de tones de runa i de residus per tal de generar la cavitat necessària per al dipòsit. Si s'executés l'avantprojecte actual això suposaria unes 5,7 hectàrees de runa dipositades sobre el litoral marí al llarg dels dotze punts de perforació previstos. Això, segons afirmen biòlegs que assessoren la Plataforma, afectaria greument el fons marí i la qualitat de les aigües, que passarien a tenir una gran quantitat de turbulències i productes en suspensió. L'activitat pesquera i turística se'n ressentiria notablement. Totes aquestes crítiques són rebutjades pel director tècnic, Teodoro Seoane, que ja ha manifestat la seva intenció de viatjar fins Alcanar per a explicar les virtuts del projecte. ☺

MARESME // PENJATS I ENCADENATS DURANT UNA SETMANA DE RESISTÈNCIA

4.000 signatures per aturar la tala dels arbres de la riera de Malgrat

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Es i les que s'oposen a la tala dels arbres de la riera de Malgrat de Mar han aconseguit en tan sols una setmana més de 4000 signatures en contra d'aquesta actuació de l'Agència Catalana de l'Aigua i l'equip consistorial del municipi. Cal destacar que el govern del PSC va ser escollit en minoria per 2800 vots a les passades eleccions del 27 de maig.

Quan talaven els primers arbres, s'hi van oposar lligant-se i enfilant-se als exemplars més grans

L'alcaldesa Conxita Campoy governa amb els vots dels seus vuit regidors (PSC), però a l'oposició hi ha nou regidors que es poden negar a aprovar les obres, i per tant, paralitzar-les. Els quatre edils d'ERC, els tres de CiU i el d'ICV ja han manifestat la seva oposició, tot i que quan es va votar la remodelació no hi van fer cap esmena.

Acampada de protesta i encadenament als arbres de la riera de Malgrat

Laia Alonso

El regidor del PP diu que no decidirà el seu vot fins a l'últim moment, al·legant que la paralització de les obres podria suposar grans pèrdues econòmiques pel municipi, en haver-hi un contracte per escrit en mans de l'empresa constructora. El ple extraordinari tindrà lloc el vespre del dimarts 4 de setembre i esdevindrà un pols entre els opositors i el govern socialista.

▶ **Aturen els operaris**
La lluita en defensa del patrimoni natural de la riera es va iniciar el dilluns 27 d'agost amb l'actuació espontània d'una desena de veïns i veïnes, que veient com els operaris començaven a talar els primers arbres, s'hi van oposar lligant-se i enfilant-se als exemplars més grans. Poques hores més tard, els més joves també s'hi incorpo-

raven amb tendes de campanya i grans hamaques penjades sota un rètol on s'hi llegia "la resistència". Amb aquesta acció començava una llarga setmana de mobilitzacions, amb concentracions diàries davant de l'ajuntament que han arribat a aplegar més de 300 persones. Diversos agents antiavalots dels Mossos d'Esquadra es van enfilat dalt dels arbres per fer bai-

xar per la força a alguns dels encadenats. Això va provocar les queixes i la indignació dels opositors, que van presentar una denúncia per l'actuació policial davant dels jutjats d'Arenys. Pancartes, cartells i banderoles s'han penjat a diversos punts de la població, mentre la recollida de signatures amb una taula informativa es convertia en un èxit de participació.

L'alcaldesa ha manifestat que el projecte és irrenunciable i que les obres de la riera es faran

L'alcaldesa de Malgrat i l'Agència Catalana de l'Aigua han manifestat que el projecte és irrenunciable i que les obres de la riera es faran tot i les mobilitzacions. Conxita Campoy diu que ara fa dos anys s'haurien d'haver presentat les al·legacions i que ara ja no hi ha marxa enrere. Els opositors asseguren que no només es tracta de salvar arbres centenaris, es tracta també del patrimoni paisatgístic que serà remodelat i destruït. ☉

TARRAGONÈS // VEÏNS I VEÏNES AFECTADES I ORGANITZACIONS SOCIALS ES MANIFESTEN A L'AGOST

"Retirem el POUM" es mobilitza

✉ Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

La coordinadora "Retirem el POUM" va reunir el passat 22 d'agost una cinquantena de persones en la primera concentració convocada contra el Pla General que pretén aprovar l'equip de govern. El portaveu de la coordinadora, Hèctor Amela, assegurava en acabar la manifestació que des

Encartellada convocant a les mobilitzacions

Directa El Camp

En aplicació del planejament vigent serien unes 1.500 les famílies que haurien de desplaçar-se

de la Plataforma s'exigeix la retirada del POUM de Tarragona i que es comenci de nou el procés de discussió i redacció del planejament. Segons els manifestants, les mobilitzacions volen evitar que els polítics "facin el que vulguin". De

fet, el portaveu de la Plataforma de veïns afectats pel POUM reconeixia en un mitjà provincial que caldria rectificar en forma i fons el plantejament de l'actual equip de govern de PSC-ERC.

Santi Blanco, afectat pel POUM i una de les veus representatives dels afectats, sol·licitava que l'ajuntament de Tarragona constitueixi un equip de tècnics completament diferent als que van redactar la proposta de POUM. Entre els participants a la concentració de la coordinadora s'hi trobava un dels

veïns de la Muntanyeta de Sant Pere i Sant Pau que exigia la retirada del POUM. Segons aquest pla, casa seva ha de ser zona verda i per tant li haurien d'enderrocar la casa, i a canvi el compensarien amb un altre pis en uns terrenys que actualment es troben en zona ús públic. De fet, es calcula que en aplicació del planejament vigent serien unes 1.500 famílies les que haurien de desplaçar-se.

L'ajuntament de Tarragona, però, ha hagut d'avançar la ronda d'entrevistes amb els afectats per

aturar el clima de crispació sorgit de la presentació del Planejament que havia redactat l'equip de govern anterior (CiU-PP). Totes les reunions celebrades fins el moment, han anat generant titulars i notícies tranquilitzadores adreçades als veïns afectats. Així, ja s'ha anunciat que diferents carrers i barris en perill d'expropiació i enderrocament deixen d'estar-ho.

▶ **Pensionistes sense recursos**
Els afectats pel POUM són, en la seva majoria, matrimonis de jubilats que han hagut de desembutxar 170 euros d'una pensió de 600 mensuals per a l'assessorament legal. A Torreforta, un dels barris obrers més antics i poblats de Tarragona, estava previst l'enderrocament d'una filera sencera d'habitatges del carrer d'entrada al nucli. Al centre urbà, es preveu ensorrar blocs sencers de cases gairebé noves, algunes d'elles construïdes fa només 30 anys.

A banda dels arguments de la coordinadora d'afectats (que ha estat present en les reunions negociadores), la coordinadora "Retirem el POUM" assenyala els interessos del planejament urbanístic que qualifiquen de classista, poc respectuos

amb el medi ambient i sense visió de futur. Un dels portaveus de la Plataforma assegurava que amb el planejament se segueix distribuint els habitatges en guetos: els més petits i de protecció oficial davant del polígon petroquímic, mentre que els xalets de 125 metres quadrats se situaran en el que s'anomena la corona verda, al costat del Pont del Diable. Aquestes cases de nova creació ocuparan 5,22 quilòmetres quadrats en la zona on actualment s'hi conserva una pinada. A banda, la Plataforma d'entitats s'oposa a la pretensió d'augmentar el terreny dedicat als polígons d'oci (cinemes, restaurants i grans superfícies) fora del nucli urbà.

La Coordinadora "Retirem el POUM" (on s'hi compten adhesions d'una desena de col·lectius de Tarragona com el Casal Popular la Sageta de Foc, agrupaments Escoltes i de joves,...) fa una crida a la manifestació del proper 29 de setembre per tal d'exigir la retirada del Planejament Urbanístic. En aquesta manifestació es mesurarà la satisfacció dels propietaris per les promeses de l'alcalde Josep Félix Ballesteros (PSC) i la capacitat de mobilització de les organitzacions socials de la ciutat. ☉

SABADELL // NOVENA EDICIÓ DE LES BARRAQUES ALTERNATIVES

La Comissió Popular tira endavant la Festa Major tot i les prohibicions

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

Després de tres mesos de negociacions, l'Ajuntament de Sabadell ha bloquejat el nou model de Barraques que plantejava la Comissió de Festes Populares. L'Ajuntament ha posat uns requisits econòmics inassumibles per la CFPS, ha atorgat un espai que impossibilita la plantada de barraques i ha marcat com a límit horari dos quarts de dues de la matinada.

Han atorgat un espai que impossibilita la plantada de barraques i han marcat com a límit horari dos quarts de dues

La Festa Major de les Barraques d'enguany tindrà un caràcter diferent, com a conseqüència de les prohibicions que l'Ajuntament de Sabadell ha imposat sobre el nou model de Barraques. Davant les dificultats plantejades, la CFPS ha optat per reforçar les activitats, amb una oferta més àmplia que mai, alhora que ha emfatitzat el caràcter crític i de denúncia de les festes.

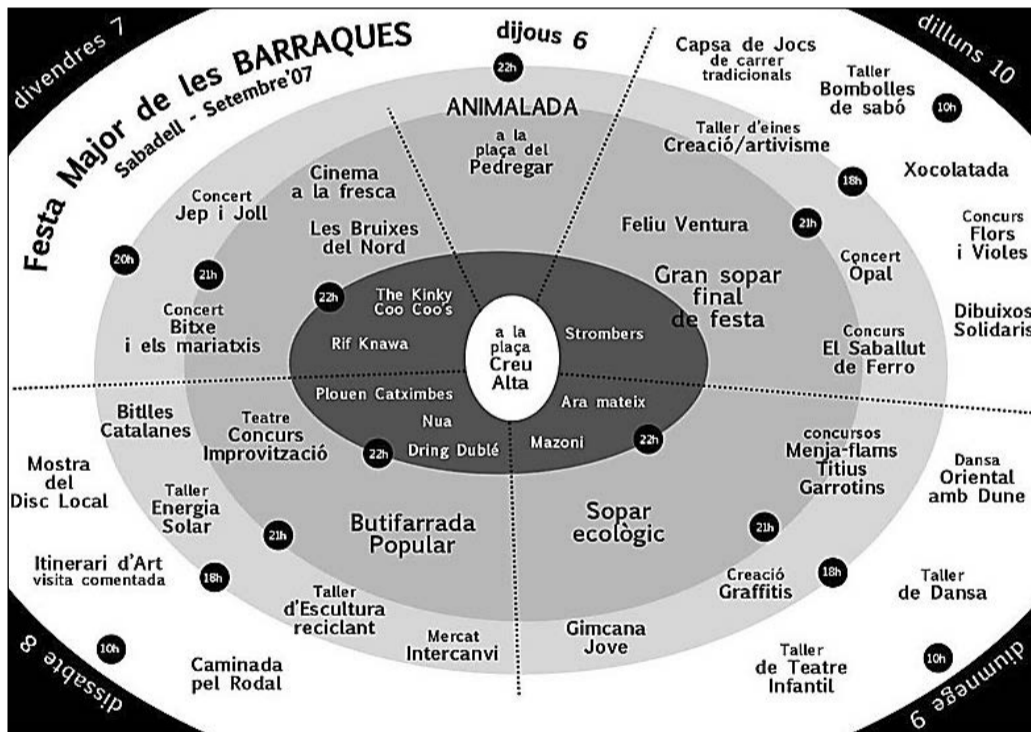
Les activitats començaran dijous amb la cercavila, les danses i els versots que organitza per tercer any l'Animalada a la plaça del Pedregar. Aquesta edició de Barraques presenta diverses novetats, entre elles les activitats de matí que es faran a partir de les deu del matí de dissabte a dilluns. També són novetats el cinema a la fresca, el mercat d'intercanvi, la mini fira del disc local, els tallers diversos i l'itinerari d'Art que pretén visibilitzar artistes i projectes artístics locals en forma de cartells dispersos per diferents llocs de la ciutat.

A la plaça de la Creu Alta
Les característiques del nou espai, la plaça Creu Alta, impedeixen la plantada de les barraques de les entitats, però aquestes estaran presents a la fira d'entitats que s'obrirà els tres matins i les quatre tardes. A la mateixa franja horària es podrà trobar una exposició de fotografies d'edicions prèvies. Tot i les novetats, encara es mantenen les activitats tradicionals de Barraques com l'exhibició de grafitis, el concurs de menjar flams, el concurs de titius, el de garrotins i el Saballut de Ferro. Cada nit hi haurà concerts, divendres la Kinky Coco's i Riff Knawa, dissabte Nua, Dring Dublé i Plouen Catximbés, diumenge Ara mateix i Mazoni i dilluns Feliu Ventura i

Correfoc a l'edició de les festes populars de l'any 2006 a Sabadell.

David Datzira

Cartell d'activitats de l'edició de festes populars d'enguany.

CPFS

Strombers. Aquesta és la novena edició de la Festa Major de les Barraques i es planteja sota un ambient de denúncia de l'ús que es fa dels espais públics, del doble raser que es fa servir alhora d'atorgar permisos. Per aquests motius la Comissió de Festes Populares afirma que no romandrà en silenci i que estarà present a la festa privada que l'alcalde farà dijous a la Bassa de Sant Oleguer, al pregó de divendres i a la cercavila de festa major de dissabte per donar a conèixer a la ciutat el tarannà prohibicionista de l'Ajuntament governat per Manel Bustos, del Partit Socialista de Catalunya. ☐

Novena edició sumant forces del teixit social

La Festa Major de les Barraques neix l'any 1999 de la mà de quatre entitats. Els primer quatre anys es fan al centre de la ciutat i l'èxit les porta a buscar un espai més àmpli que serà el Camí de Can Quadres, però queda massa aïllat. La tardor del 2005 les diferents entitats creen la Comissió de Festes Populares i organitzen les festes del solstici d'hivern i el d'estiu. Actualment les entitats que l'integren són: La Sèpia Verda, A.J. de la Creu Alta, A.J. de Sol i Padris, L'Ateneu Lli-

bertari, Danses al Carrer, Lluàntiks, La Ceba Grillada, Can Capablanca, Assemblea d'Okupes de Sabadell, Esplai Xivarri, Esplai Esparver, Esplai la Baldufa, Esplai la Branca, PRT, ADENC, Castellans de Sabadell, Maulets, Justa Revolta, Ordint la Trama, Ràdio Trama, EuiA, Animalada, Diables de la Creu Alta, Bastoners de Sabadell, A.J. del Sud, Gegants de la Concòrdia, POSI, CAL, Algo Diferentes, Casal Cubà, Endavant, El teixit de la terra, i Krax-Sbd.

Neix el Casal Popular La Bretxa d'Alcover

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Una nova proposta organitzativa d'àmbit local al Camp va començar el 27 de juliol. El 14 del mateix mes es reunia la primera Escola d'Estiu de l'Esquerra Independentista del Camp (EIC) i dies més tard es presentava la campanya contra la base logística de l'Alt Camp, "L'Alt Camp en perill, 500 hectàrees més de ciment?" A Alcover, població de 4700 habitants de la comarca de l'Alt Camp, ha nascut el Casal Popular "La Bretxa" amb l'empenta de 40 veïns provinents de diferents sectors socials i sensibilitats polítiques.

La iniciativa no és nova a la comarca: precisament enguany, un Casal històric de l'Alt Camp -l'únic de la comarca-, el Casal Popular "La Turba" celebra el seu desè aniversari. A l'acte de presentació i al tret de sortida d'aquesta proposta hi van ser presents, a més, els portaveus dels Casals La Calderera de Riudoms, Despertaferro! de Reus, La Turba de Valls i la Sageta de Foc de Tarragona. Un acte per a donar a conèixer les diferents trajectòries i propostes dels propis Casals i fer la pertinent presentació del projecte.

Proposen el canvi de noms de carrers i places de Berga

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va presentar el 4 de setembre una instància a l'Ajuntament de Berga proposant fins a 23 noms per a carrers de la ciutat (per si se'n fan de nous o per canviar els vells). Aquesta iniciativa, que ja es va fer l'any 2005 sense obtenir cap tipus de resposta per part de l'Ajuntament, va tornar a ser presentada amb l'afegit que enguany es proposen els següents canvis: la plaça de les Fonts per la plaça Josep Bertobillo (ja que aquest miner va ser torturat salvatgement durant tres dies a la caserna de la guàrdia civil que hi havia en aquesta plaça i finalment va ser assassinat a Vilada el novembre de 1949); la plaça Josep Armgou per plaça Josep Vilella (masover de Santa Eugènia assassinat per la guàrdia civil després de ser torturat el novembre de 1949); el carrer de Mossèn Espelt per carrer de Josep Puertas (miner també torturat i assassinat). Asseguren que els carrers de Berga són en la majoria de casos una veritable vergonya per una important part de la població que no és ni conservadora ni reaccionària: noms de capellans, cacics, militars, nobles i burgesos, tot homes i la major part d'ells amb una moral i un currículum dignes de no ser admirats, sinó tot el contrari.

PAÏSOS CATALANS // LES TRES ORGANITZACIONS AFRONTEN UNIDES ELS '300 ANYS D'OCUPACIÓ'

Endavant, Maulets i CAJEI convoquen conjuntament l'Onze de Setembre

✉ Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una de les fites més preuades de l'esquerra independentista, la de la unitat popular, estarà aquest Onze de Setembre una mica més aprop. Per segon any consecutiu, les organitzacions polítiques més representatives de l'espai polític a l'esquerra d'ERC, Endavant, Maulets i la Coordinadora de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI, vinculada a Endavant) convoquen conjuntament a la tradicional manifestació de la tarda de la Diada, sota el lema "Des de tots els fronts, els Països Catalans cap a la independència i el socialisme".

A diferència de 2006, però, aquesta convocatòria unitària ve precedida d'un treball conjunt que s'ha plasmat al llarg de tot l'any en campanyes com "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", arran de l'aniversari de la batalla d'Almansa el 1707 que suposà l'inici de l'ocupació militar dels Països Catalans. En aquest marc s'han fet convocatòries com la del 30 de juny a Xàtiva, coincidint amb l'aniversari de la crema d'aquesta ciutat valenciana, o l'Aplec del 28 d'abril a Almansa. La dinàmica unitarista s'ha plasmat en una mena de coordinadora informal on hi participen, a més d'Endavant, Maulets i la CAJEI, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i l'organització antirepressiva Alerta Solidària. Quedarien fora d'aquesta dinàmica els històrics Moviment de Defensa de la Terra (MDT), que enguany convoca l'Onze de Setembre sota el lema "Més de 300 anys d'ocupació espanyola i francesa. Ja n'hi ha prou!", i el PSAN, que també convoca sota el lema "Ja n'hi ha prou de suportar Espanya".

Coordinació informal
Com expliquen les organitzacions independentistes en el manifest d'enguany, "del que es tracta no és de crear noves sigles basades en realitats febles, sinó de caminar i decidir juntes què és i com podem construir la unitat popular que s'enfronti al capital i als estats que el defensen i ens oprimeixen". Aquest nou intent unitarista, el primer després del frustrat Procés de Vinaròs de l'any 2000, arrenca amb la Coordinadora Unitària per l'Autodeterminació, impulsada per les mateixes organitzacions per demanar el 'no' als Estatuts l'any 2005. Paral·lelament, cal tenir en compte el revulsiu que ha suposat l'èxit municipal de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), on sí que hi participa l'MDT. El manifest d'enguany també destaca la crisi infraestructural com "l'exemple més clar del que suposa a la submissió als estats espanyol i francès", i denuncia "la imposició d'infraestructures innecessàries com la MAT o el TGV mentre els serveis bàsics com els trens de rodalies o el subministrament elèctric no arriben a cobrir els mínims necessaris".

Capçalera de la manifestació de l'Onze de Setembre de l'any 2006 a Barcelona

Albert Garcia

L'agenda de la Diada

6 de setembre

Acte polític a les Cotxeres de Sants. (19:30h). Amb Anna Gabaldà, regidora de la CUP, una portaveu de la Campanya "300 anys d'ocupació, 300 de resistència" i la lectura del manifest del Casal de Sants per la Diada. Organitza: Casal Independentista Jaume Compte de Sants.

7 de setembre

Xerrada-debat a la Casa de Cultura de Girona (20h). "La construcció nacional dels Països Catalans i la nova ciutadania" amb Josep M. Terricabras (filòsof), Sebastià Salellas (advocat), Aureli Argemir (CIEMEN) i Mostafa Shaimi (mediador cultural). Organitza: Casal Indep. El Forn, Maulets i CUP.

9 de setembre

Actes de la Diada a Gràcia. Començaran a les 13:30h amb l'actuació de la nova Colla bastonera de Gràcia "Cop a Cop", seguit d'un acte polític, a les 14h amb les intervencions d'en Juanra, expresoner polític català, Alex Maymó, regidor de la CUP de Molins, i Joan Sebastià Colomer, en nom d'Endavant.

10 de setembre

XVI Aplec Independentista del Castellvell de Solsona. A les 17h, pujada de l'estelada al Castellvell des del Passeig Pare Claret, amb grallers. // 5a Marxa de Torxes a Vilafranca del Penedès. Organitza: Comissió 11 de Setembre

ONZE DE SETEMBRE BARCELONA

"Des de tots els fronts, els Països Catalans cap a la Independència i el Socialisme". Matí: Homenatge a Gustau Muñoz i acte polític al Passeig del Born. Manifestació per l'Amnistia dels presos polítics. Migdia: Botifarrada al passeig del Born. Tarda: 17h Plaça Urquinaona: Manifestació i acte polític final. Convoquen: Endavant (OSAN), Maulets i CAJEI. // "Més de 300 anys d'ocupació Francesa i Espanyola". A les 11.30h, acte polític al Fossar de les Moreres de Barcelona. A les 14h. Dinar (10 euros). Convoça: MDT

LLEIDA

"300 anys després, construïm un futur de llibertat, independència i socialisme". A les 10.30 hores, ofrena floral a l'Edifici del Roser. A les 12 hores a la Plaça Paeria manifestació. A les 14 hores dinar popular al Casal Ocell Negre. Convoquen: CUP i l'Assemblea de Joves

GIRONA

"Amb la Unitat Popular contruïm els Països Catalans". Acte polític a les 19h. Manifestació a les 19.30h i a les 21h Concert amb Aramateix i Net Flanders. Organitza: Casal Independentista El Forn, Maulets i CUP.

REUS

Manifestació unitària per un Camp, viu, lliure i combatiu. 18.30 h.

Joan Carles I inaugura el Parc Tecnològic de la UdG, 300 anys després que Felip V tanqués la universitat

✉ Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Joan Carles I visitarà la ciutat de Girona el proper 13 de setembre. La seva visita se centrarà en dos actes, la inauguració del Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona i poder presidir la Nit de l'Empresari, organitzada per la Federació d'Organitzacions Empresarials de Girona (FOEG). El SEPC, Endavant, la CUP, Maulets, El Forn i la resta d'entitats de l'esquerra independentista de Girona han convocat dos actes de protesta per la visita del monarca sota el lema "300 anys de Borbons, 300 anys combatent l'ocupació espanyola". A les onze del matí, a la plaça Països Catalans hi haurà una manifestació, i a les vuit del vespre, a la plaça del Vi de Girona, s'ha convocat una concentració. Les relacions entre la dinastia dels Borbons i les universitats catalanes ha estat tradicionalment tensa. La darrera vegada que un monarca Borbó es va fixar en la Universitat de Girona va ser per clausurar-la. Així, el 1717, i com a conseqüència de la guerra de successió, Felip V va clausurar les principals universitats catalanes: Girona, Vic, Tarragona, Lleida i Barcelona quedarien sense seus universitàries; algunes trigarien tres-cents anys a tornar a recuperar els ensenyaments superiors. La inauguració del Parc Científic i

Tecnològic pel Borbó pot significar la supeditació definitiva de la Universitat de Girona a les estructures empresarials. Cal tenir en compte que la finalitat principal del Parc, que disposa d'una inversió de fons públics multimilionària, és la de millorar les relacions entre el món empresarial i la universitat i engegar projectes conjunts. Per altra banda, el fet que una fundació privada gestioni el Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona ha fet veure a molta gent que la nova estructura de la qual es dota la UdG significa fer un pas més cap a la seva privatització. La darrera vegada que el monarca Joan Carles visitava Girona va ser ara fa trenta anys. Des de llavors, les visites de Borbons a les comarques gironines mai han estat absents de polèmiques. La més recordada per les gironines i els gironins va ser quan Felip de Borbó va visitar la ciutat, a principis dels anys noranta, per ser nomenat príncep de Girona. La ciutat va ser presa per les forces de seguretat de l'Estat i hi van haver diverses detencions. En una pancarta gegant des de la catedral de Girona es demanava l'expulsió dels Borbons. L'any passat va ser la darrera visita del príncep a la ciutat i va anar acompanyada de concentracions en contra de la seva presència.

BARCELONA // LLUITA CONTRA L'ASSETJAMENT IMMOBILIARI

L'Eixample tindrà aviat una oficina popular 'antimobbing'

A la façana de l'edifici al carrer Enric Granados s'hi poden veure les pancartes de protesta

Anna Turban

☞ **Pau Cortina Trilla**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Eix Antimobbing. Així s'anomenarà la nova oficina dedicada a la lluita contra l'assetjament immobiliari (o mobbing) que obrirà les seves portes al barri de l'Eixample, si es compleixen les previsions dels seus promotors, a partir del mes d'octubre.

La creació d'aquest espai no és casual en un barri on cada cop hi viuen més persones grans, normalment soles i majoritàriament dones. Aquests tres perfils de residents encaixen perfectament amb el model de víctimes reco-

L'Eix Antimobbing neix en un barri on cada cop hi ha més gent gran, sobretot dones

rrents d'assetjament immobiliari. És a dir, persones socialment desprotegides per la seva solitud i edat avançada i, per tant, amb poques possibilitats d'enfrontar-se amb solvència amb un propietari o administrador d'una finca que practiqui el mobbing.

La falta de suport institucional cap a aquestes persones, l'escàs ressò mediàtic de molts casos d'assetjament i la complexitat que comporta resoldre'ls de manera individual, són alguns dels arguments que han portat els impulsors de l'Eix Antimobbing a tirar endavant aquest projecte.

► Un col·lectiu heterogeni

Una de les característiques pròpies i remarcables del grup de persones que estan treballant en l'obertura de l'oficina és la diversitat d'edats i ambients concrets de procedència. Tots són de l'Eixample. Però en aquest projecte hi conflueixen des de joves del barri sense afiliació política concreta, activistes amb ressenya, membres de l'associació de veïns de l'Esquerra de l'Eixample i també, lògicament, persones afectades directament pel mobbing.

La iniciativa original d'aquest projecte s'ha d'atribuir al col·lectiu de joves de l'Ateneu Popular de l'Eixample, que des de fa mesos treballen en la seva consolidació. Tot i això, s'encarreguen de remarcar que hi ha hagut un abans i un després del conegut cas de mobbing en una finca del principi del carrer Enric Granados; un cas insòlita popular arran de la mobilització veïnal que va aglutinar (el màxim exponent de la qual va ser una roda de premsa multitudinària davant mateix de l'edifici, ara fa dos mesos, a la qual van assistir bastants mitjans de comunicació), una representació significativa de veïns i d'alguns dels advocats que estan portant casos d'assetjament immobiliari.

Arran d'aquest cas concret —el judici del qual s'ha celebrat a l'octubre després de reiterats aplaçaments— l'associació de veïns de l'Esquerra de l'Eixample i alguns dels col·lectius que conviuen a l'Ateneu Popular van començar a treballar plegats en el mateix projecte, la qual cosa no ha fet més que consolidar-lo i augmentar les seves possibilitats

de penetració dins del barri. En aquest sentit, ja s'ha decidit que l'oficina antiassetjament s'ubicarà a la mateixa seu de l'associació de veïns. D'altra banda, la FAVB (Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona) ja ha donat el seu suport a la iniciativa.

► Suport i agitació

La tasca principal de l'Eix Antimobbing serà, segons alguns dels seus membres, l'assessorament de les persones que pensin que estan sent víctimes d'assetjament, així com el posterior seguiment dels casos i també "la lluita contra l'aïllament que pateixen les víctimes d'aquesta situació". L'associació compta amb un llistat d'advocats especialitzats en mobbing immobiliari, als quals es derivaran els casos que siguin necessaris. Al marge d'aquesta tasca de suport i d'assessorament individualitzats, la nova oficina pretén complir una altra funció: ser un altaveu de denúncia d'aquest problema social incipient i contribuir a la tasca de conscienciació ciutadana al respecte.

La tasques principals són el suport als afectats i la difusió de la problemàtica

Actualment s'està treballant en la confecció d'un protocol d'actuació per a l'oficina i s'estan ultimant els detalls del seu fun-

cionament perquè pugui començar a funcionar a partir del mes d'octubre. Mentrestant, el col·lectiu ja ha concertat una entrevista amb representants de l'Ajuntament de Barcelona per contrastar el seu protocol amb el que l'alcaldia prepara pel seu projecte d'obrir una oficina a nivell municipal.

El cas flagrant d'assetjament immobiliari al carrer Enric Granados ha servit per unir els diversos col·lectius que hi participen

► Enric Granados, l'aglutinador

L'esmentat cas de l'edifici al carrer d'Enric Granados funciona per ara com a leitmotiv dels integrants de l'Eix Antimobbing, que s'han fixat com a objectiu inicial prioritari "guanyar aquest cas". En altres paraules, miraran d'impedir que el propietari acabi fent marxar els veïns de l'immoble a qualsevol preu. Per això, entre d'altres accions, està previst un "homenatge" als inquilins de l'edifici en el marc de la festa major del barri —a principis d'octubre—, una setmana que els promotors de l'Eix aprofitaran per fer la màxima difusió del que ha de ser, de fet, un nou equipament del barri. ☞

MADRID // ANTIRREPRESSIU

Hospitalitzada greu una presa del PCE (r)

☞ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Fina García Aramburu, militant presa del Partit Comunista Reconstituït (PCER), va ingressar el diumenge 2 de setembre a l'hospital per cinquena vegada en pocs mesos.

L'any 2006 Aramburu va ser extraditada a l'Estat Espanyol procedent d'una presó francesa, malgrat que allà ja havia complert la seva condemna de manera íntegra i que a l'Estat espanyol no hi té cap causa pendent. Des d'aleshores el seu estat de salut s'ha agreujat molt. Els metges d'alguns dels hospitals van advertir la presó que l'únic tractament possible per a la presa era la seva sortida de la presó, donat el seu quadre mèdic, que presenta entre d'altres una afectació cardíaca greu que li va provocar tres angines de pit consecutives mesos enrere.

No obstant, en el judici d'apellació a la seva llibertat, celebrat el setembre del mateix any, el fiscal va demanar que García Aramburu seguís a la presó sota l'argument que la presa no s'havia entregat voluntàriament, sinó que n'havien hagut de sol·licitar l'extradició; la realitat, però, és que Aramburu no va ser alliberada un cop complerta la condemna a França, sinó que va ser traslladada directament a una presó de l'Estat.

TOSSA // ANTIRREPRESSIU

Cassolada contra la policia local per una agressió

☞ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una vintena de persones, bàsicament familiars i amics de dos joves que la policia local de Tossa de Mar va detenir divendres passat, van organitzar ahir a la tarda una cassolada de protesta pel suposat maltractament a què van ser sotmeses aquestes persones durant la detenció. La manifestació es va dur a terme davant les dependències policials, fins que el sotscaip de la policia i regidor de Governació, Joan Antoni Hervias, va sortir per informar-los de la situació. El regidor de Governació, que no va voler entrar en detalls dels fets, va explicar ahir que l'endemà mateix de les detencions, i quan va tenir coneixement de les queixes dels detinguts, va obrir una investigació per esbrinar què havia passat. Hervias va dir que està contrastant les informacions que li han fet arribar amb la finalitat de determinar si cal o no que l'Ajuntament obri un expedient.

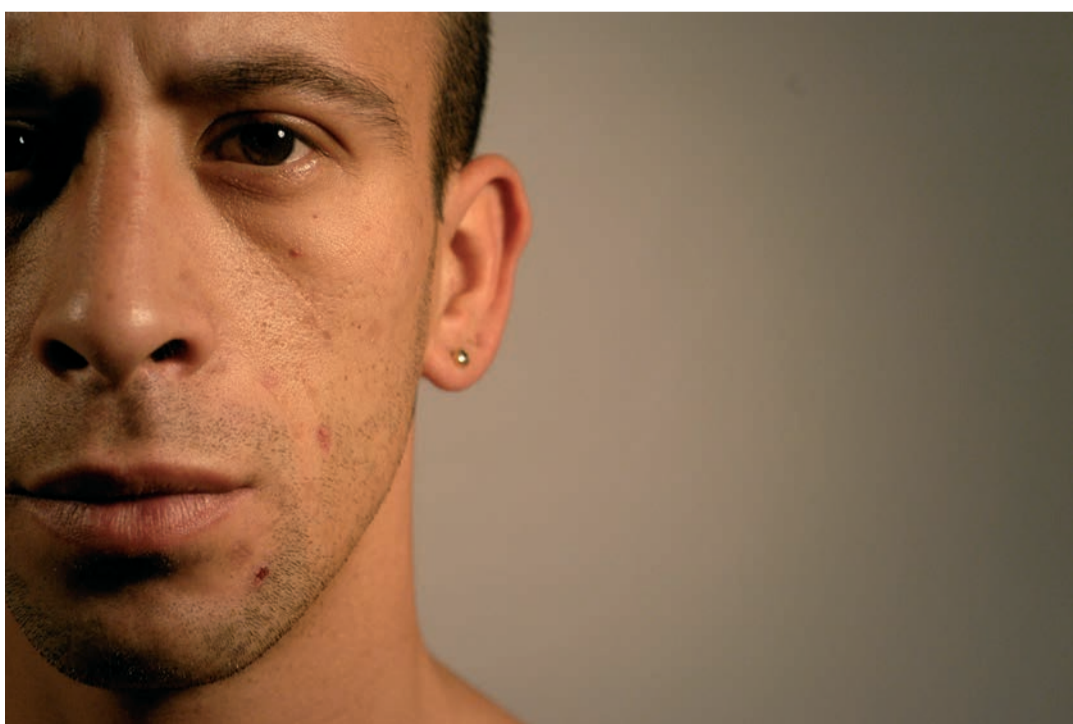
Mentrestant, fonts Municipals han defensat l'actuació dels agents argumentant que no van emprar més força del compte quan els van detenir per haver-los insultat. ☞

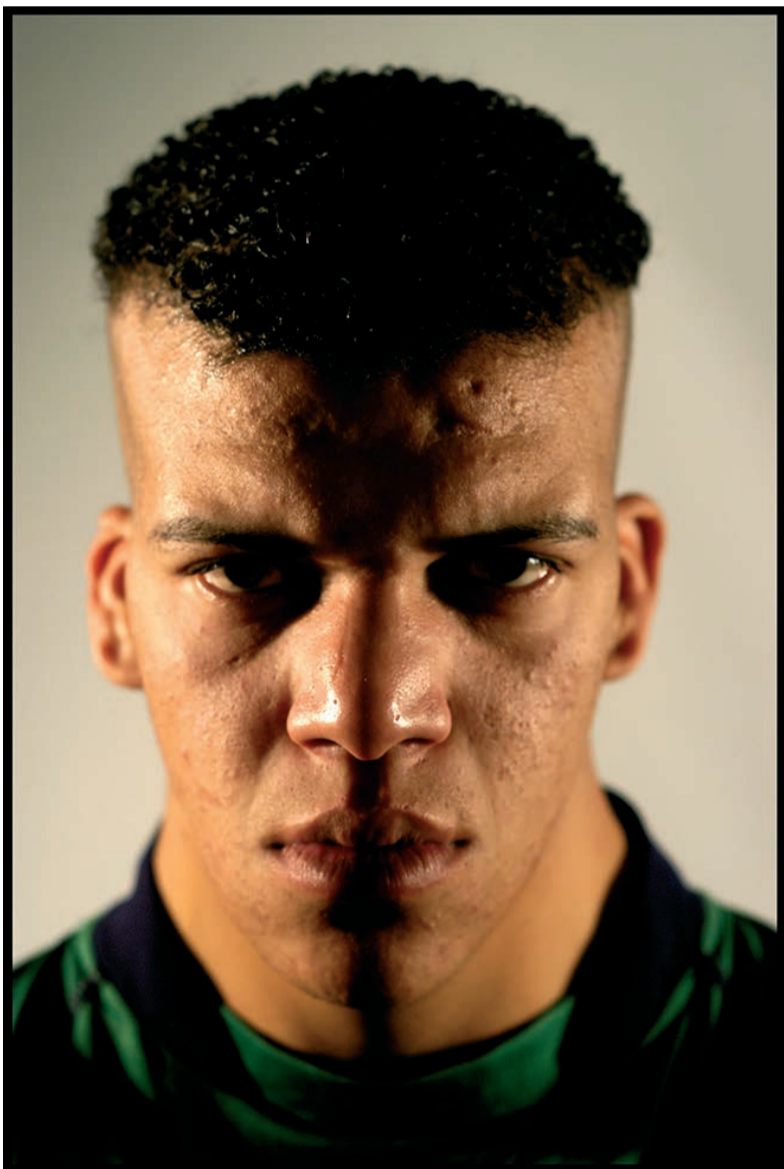

Una nova manera d'explicar històries

Mentre a l'Era Digital la fotografia s'ha convertit en un recurs cada cop més accessible per a la gran majoria, les possibilitats reals d'utilitzar aquest medi com una eina de comunicació segueixen sent pràcticament nul·les. RUIDO, mitjançant projectes de fotografia participativa, té com a objectiu difondre l'ús de la fotografia com a eina d'expressió i de comunicació. També vol afavorir l'accés a aquesta forma de comunicació a tots aquells col·lectius que normalment no tenen veu a la societat i que no poden accedir a les noves tecnologies i als espais de producció cultural i socialització. Cada

projecte té com a objectiu dues coses: ser una finestra i ser un mirall. Una finestra amb la qual la resta de la societat pugui acostar-se a d'altres realitats i problemàtiques narrades pels seus protagonistes i amb el llenguatge de la fotografia; un mirall en el qual aquests protagonistes puguin prendre consciència de forma col·lectiva davant d'aquesta problemàtica. Al llarg del 2007 RUIDO ha fet dos tallers: "Fotodentro" i "Creuant mirades". El primer es va fer al Centre Penitenciari de Quatre Camins, mentre que el segon va consistir en una experiència amb dones al barri del Raval.

FOTOGRAFIES:
Mario, Toni,
Paulino, Gabriel,
Antonio, Moisés
i Juan Carlos

Fotodentro

Fotodentro és un projecte de fotografia participativa que s'ha creat al Centre Penitenciari de Quatre Camins. El projecte es va fer al marge de l'administració penitenciària i s'ha autofinançat gràcies a un gran esforç. En el taller, que consta de dues trobades setmanals de dues hores, hi van participar set persones. La primera etapa va ser bàsicament de formació tècnica. Durant la segona es van plantejar i es van fer treballs visuals personals a partir de propostes discutides col·lectivament. Un dels projectes que es van fer va ser un seguit de retrats dels actors del grup teatral Teatrodentro, que estaven treballant en la creació d'una obra col·lectiva

en el teatre del Centre amb l'associació de teatre TRANSformas. Es tracta de retrats d'estudi de tipus psicològic basats en l'experimentació de la il·luminació i en la construcció/desenvolupament de la relació entre el fotògraf i el model. Es pot considerar com una primera aproximació al gènere del retrat i a les seves possibilitats expressives i comunicatives. Es tracta també d'un intent de reflexió sobre la producció d'imatges, la seva riquesa, la seva varietat i la seva funció en un context on les úniques imatges a l'abast de tothom són les imatges televisives i la única forma de relació amb elles es basa en el seu consum passiu.

CATALUNYA // REPRESSIÓ

Manifestació sota el lema "Mai ens tallaran les ales" el proper 29 de setembre

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L intent de control i setge a les manifestacions per part del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya tornarà a ser contestat el proper 29 de setembre amb una jornada de protesta dels moviments socials alternatius. S'ha convocat una sèrie d'actes que tindran el moment d'inici a les cinc de la tarda amb la plantada d'exposicions per tal de denunciar casos repressius. Tot seguit es farà la lectura de comunicats i manifestos. És previst que la manifestació surti de la plaça Uni-

Aquesta estratègia repressiva la van ordenar els capitosts d'Iniciativa, Joan Boada i Joan Saura

versitat de Barcelona cap a les set de la tarda. El precedent més immediat d'aquesta convocatòria fou la protesta del 17 de juny d'enguany, que va patir un encerclament, pastoreig i encapsulament de prop de quatre hores, sense permetre que els i les manifestants sortissin d'un perímetre tancat al carrer Pelai, just a l'alçada de la Rambla de Canaletes. Una trentena de furgons de la Brigada Mòbil provinents de la seu central de Sabadell van participar en l'operatiu, que van ser planejat i dirigit pel propi Rafael Olmos (Director General de la Policia) i Joan Miquel Capell (Cap de la Regió Metropolitana). Aquesta estratègia repressiva va ser ordenada pels capitosts d'Iniciativa, Joan Boada i Joan Saura. Ja havia estat aplicada antigament per part de la policia de l'Estat durant la cimera europea de l'any 2002 i a partir de l'any 2004 contra diverses manifestacions de col·lectius i organitzacions que donen suport a presos i preses anarquistes. L'any 2007 això es va fer extensiu a les marxes per un habitatge digne i a les tradicionals protestes del Primer de Maig. Mai, però, l'encapsulament havia estat tan dur i llarg com en el cas de la marxa del 17 de juny passat. Es van arribar a produir situacions denigrants, com el cas d'haver d'orinar enmig del carrer Pelai, o d'haver de demanar aigua als vianants davant la deshidratació per les elevades temperatures. La marxa del 29 de setembre pretén donar un nou impuls a la denúncia d'aquestes pràctiques policials, alhora que paral·lelament es denunciarà el Departament d'Interior pels fets del 17 de juny, per uns delictes de segrest i coacció a la lliure circulació. ☺

CATALUNYA // INTERIOR INICIA LA TEMPORADA AMB REESTRUCTURACIONS

Joan Delort assumeix el ple control dels Mossos d'Esquadra

Agnès Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Departament d'Interior ha iniciat el curs amb una reestructuració interna on, el més destacat, és que el secretari general de Seguretat Pública, Joan Delort, assumeix plenament les responsabilitats policials que

La màxima línia jeràrquica de comandament policial del cos segueix sent detentada per Josep Milán

assumia fins ara Joan Boada. A més, Delort controlarà també la fase final del desplegament dels Mossos i la supervisió de la seguretat privada. La màxima línia jeràrquica de comandament po-

licial del cos segueix sent detentada per Josep Milán, que va substituir en el càrrec el major Joan Unió –vinculat estretament a CiU i que va plegar voluntàriament per esdevenir el nou cap de seguretat de Caixa Penedès. Milán, però, va perdre aleshores el control sobre les estratègiques divisions d'afers interns i informació, que va anar a parar a Rafael Olmos, director general de la policia.

D'aquesta manera, Delort exercirà les màximes responsabilitats polítiques en matèria policial, de la qual mai ha estat allunyat. Càrrec tècnic durant els darrers mandats de CiU, mà dreta de Montserrat Tura al front de la conselleria i, ara, número tres en la conselleria d'Interior regida per ICV. La decisió política de deslliurar Joan Boada d'aquestes responsabilitats ha estat interpretada amb visions antagòniques: per uns reforça Boada, per altres Delort. Tots dos havien tingut diverses topades en els darrers mesos. Boada és el responsable polític, però Delort és l'expert, qui controla el medi i sap el que es cou. Sigui com sigui, els afers més sensibles queden en mans de Joan Delort, mentre Boada assumeix la gestió i control dels Bombers. Políticament, Boada ascendeix, però tècnicament qui triomfa és Delort.

El rol de Joan Boada
Joan Delort, doncs, exercirà des de principis d'aquest mes el rol que fins ara desenvolupava Joan Boada. La primera cita amb els moviments socials alternatius, passada la

Diada, la tindrà el dissabte 29 de setembre on "la batalla pel carrer" iniciada el passat mes de maig té una nova cita. Durant dues convocatòries consecutives –19 de maig amb *kubotans* i el 17 de juny amb un encapsulament total– la Brigada Mòbil dels Mossos va impedir que la manifestació avancés.

Passat al PSUC i a CCOO
Amb un passat vinculat al PSUC i a CCOO, Delort va protagonitzar la passada primavera una particular roda de premsa a Girona. Allà va convocar personalment TV3 i Catalunya Ràdio per oferir-los una exclusiva roda de premsa en el moment àlgid de les protestes per la detenció de Núria Pòrtulas. Delort es va limitar a reiterar insistentment què era absolutament fals "que Núria Pòrtulas hagués estat torturada". És l'únic que va dir. El més curiós és que mai ningú –ni la gironina, ni familiars, ni advocats ni grups de suport– ha dit mai que Núria Pòrtulas hagués estat torturada. I més curiós encara va ser que TV3 va emetre les declaracions de Delort. ☺

Cassolada a les portes del Patronat de l'Habitatge

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una trentena de persones van participar el 30 d'agost en una cassolada a les portes del Patronat de l'Habitatge de Barcelona, al barri de la Barceloneta. L'objectiu va ser protestar per l'actitud intimidatòria contra els últims residents a les Cases Barates del Bon Pastor, ja que tres dies abans diversos agents de la guàrdia urbana acompanyats de tècnics de l'ajuntament es va presentar a les cases per tal d'executar el desallotjament. Els residents no accepten el pla de reallotjament i l'enderroc.

Pancarta davant del Patronat, al costat de la Ronda Litoral.

Edu Soteras

Edifici del carrer Sant Miquel de la Barceloneta, okupat durant unes hores

Edu Bayer

Desallotjament a Hospitalet i la Barceloneta

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una antiga fàbrica de lleixiu abandonada al carrer Cobalt de l'Hospitalet de Llobregat fou okupada el 26 d'agost. Un operatiu de furgons antiavalots dels mossos d'esquadra la desallotjava 72 hores després, a les 16h, sense cap ordre judicial. Hi han deixat dos guardes de seguretat per a vigilar l'espai abandonat durant les 24 hores. Al barri de la Barceloneta es va okupar un edifici buit al carrer Sant Miquel el passat dijous 30 d'agost, l'endemà s'hi presentava un nou dispositiu de mossos d'esquadra per a desallotjar-los. En aquest cas no hi van trobar ningú a dins, ja que havien decidit marxar.

GIRONA // INCOMPLEIX EL REGLAMENT EN UN 50% DE LA PLANTILLA

Securitas contracta personal sense la capacitació reglamentària

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

En una carta enviada a la gerència de l'empresa, el passat 15 de maig, el comitè d'empresa de Securitas a Girona posava en coneixement la contractació il·legal de personal de seguretat per part de l'empresa.

L'empresa no ha respost a cap requeriment i no ha mostrat interès a resoldre la situació

Així, el comitè d'empresa acusa Securitas d'incomplir el que marca la llei en matèria de seguretat privada, concretament en el fet que el personal de seguretat ha d'haver estat habilitat per part del Ministeri de l'Interior. Aquesta habilitació s'aconsegueix fent un curs de 180 hores, que el treballador ha d'haver acabat abans de formalitzar el contracte. Segons el sindicat USOC, que ha denunciat públicament la manca de preparació dels guardes de seguretat de Securitas, l'empresa incompleix el requisit de la formació prèvia en un 50% de la plantilla que actualment treballa per a aquesta empresa de seguretat.

Davant del fet que l'empresa no va donar resposta a aquesta carta, el 29 de juny el comitè d'empresa va presentar una de-

Vigilant de seguretat del metro de Barcelona, armat fins les dents

Samuel Rodríguez

núncia davant inspecció de treball, que va ser arxivada. Finalment, el passat 6 d'agost, van denunciar la situació davant la policia espanyola. En aquest procés l'empresa no ha respost a cap dels requeriments i no ha mostrat cap interès per resoldre la situació d'il·legalitat en la qual es realitzen els serveis de seguretat privada.

Cal destacar, a més, que Securitas té diversos centres homologats per impartir aquests cursos, entre ells, un de situat a Cornellà de Llobregat, i tot i que en aquests moments no està formant el personal, sí que els promet, en el moment de la contractació, que posteriorment els formarà per aconseguir l'habilitació necessària i regularitzarà la

seva situació. Aquesta formació, però, no arriba mai a fer-se per la precarietat dels contractes i la constant entrada i sortida de personal, degut a les jornades mensuals que en alguns casos són de prop de 300 hores.

► Agressions reincidents

La manca de preparació, una jornada laboral excessiva i la progressiva implantació de serveis de seguretat privades poden estar al darrera de l'augment d'agressions protagonitzades per treballadors del sector de la seguretat privada. Cal destacar que en la 9ª Memòria Antidiscriminària elaborada per l'Oficina Antidiscriminària per a Gais i Lesbianes del Front d'Allibera-

ment Gai de Catalunya, es denuncien diverses agressions per part de guardes de seguretat patides per diferents ciutadans al carrer i en llocs públics en el lliure exercici de la seva sexualitat.

Cal destacar també, tal com publicava la DIRECTA, l'informe elaborat a partir de les denúncies rebudes durant els últims dos anys a la comissaria que la policia espanyola té a l'estació de metro de la plaça Catalunya de Barcelona. La investigació va desembocar en un informe demolidor contra les pràctiques dels agents d'aquesta empresa, informe que va ser vetat. El gabinet de premsa de la Jefatura Superior de Policia no li va donar cap mena de difusió i va quedar arxivat. ☹

EL GIRONÈS // NÚRIA PÒRTULAS VA SER EMPRESONADA PER DONAR-LI SUPORT

Juan Sorroche queda en llibertat i amb un judici pendent a Itàlia

Girona Directa

/girona@setmanaridirecta.info/

El jove veí de Sarrià de Ter Juan Sorroche va quedar en llibertat el 8 d'agost passat, després d'estar durant set mesos empresonat, primer a l'Estat espanyol i després a Itàlia, on va ser extradit per la justícia espanyola.

Excarceren el jove amb la restricció d'entrar a la província de Trento

La justícia italiana va ordenar l'excarceració del jove després que el 6 de juliol passat s'hagués

Acció en solidaritat amb en Juan i la Núria

Arnau Bach

fet pública una sentència que el condemnava a una pena d'un any de presó, de la qual només li quedaven cinc mesos pendents de compliment i amb un recurs pendent de resolució contra la condemna. La justícia italiana va decidir posar-lo en llibertat sota la restricció d'entrar a la província de Trento fins a la celebració

d'un altre judici, en què es decidirà com queda la seva situació judicial. Sorroche va ser detingut el juny del 2006 a Itàlia sota l'acusació de "resistència i agressió a l'autoritat". Després de passar quatre mesos a la presó, el jutge va decidir aplicar-li l'obligo di dimora (mesura cautelar restrictiva de caràcter peculiar

que s'aplica a Itàlia, i que consisteix en l'obligació d'estar en un poble sense la possibilitat de sortir-ne i, a més, amb controls policials diaris) en una petita localitat de la província de Mantova, quan ell en realitat residia en una altra zona d'Itàlia. Després d'un mes i mig en aquesta situació, Sorroche va decidir fugir, conscient que tenia pendent una causa judicial oberta sobre la seva presumpta participació en la crema de dues furgonetes de l'empresa Trenitalia, que s'ocupa del trasllat d'immigrants a centres de retenció. La seva fugida va dur la justícia italiana a dictar una ordre de crida i cerca internacional contra el jove, que va dur a detenir-lo el 21 de desembre passat a Girona per efectius de la Guàrdia Civil. Posteriorment el govern espanyol va aprovar l'extradició de Sorroche a Itàlia, on va quedar privat de llibertat fins al 8 d'agost passat. ☹

BARCELONA // LABORAL

CGT destapa un cas de frau dins de TMB

Pau Cortina Trilla

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dos directius de TMB (Transports Metropolitans de Barcelona) haurien intentat cometre un frau contra la pròpia empresa i contra l'entitat asseguradora de la seva flota d'autobusos el passat mes de juliol, segons informa el butlletí digital Utopia i Realitat (nº67) del sindicat CGT. Els presumptes responsables van fer passar un accident de tràfic, ocorregut fora del lloc de treball amb el seu cotxe particular, per un suposat xoc accidental amb un autobús de la empresa dins de la cotxera del Triangle. D'aquesta manera volien aconseguir que els desperfectes del seu automòbil fossin assumits per l'asseguradora FIATC i no per la dona del directiu, propietària del vehicle. Per fer aquesta maniobra van necessitar la col·laboració d'un treballador que signés el comunicat d'accident com si efectivament hi hagués participat, però amb garanties que això no suposaria cap perjudici pel seu futur laboral a l'empresa; es tractava, només, d'un favor.

A petició del sindicat, l'empresa expedientarà els dos directius implicats

A part d'això, el treballador a qui van sol·licitar la firma per formalitzar el comunicat, afiliat a CGT segons destaca el butlletí del sindicat, es va negar a col·laborar, doncs no va voler participar del muntatge. Els directius es van adreçar a un segon treballador (no afiliat) que sí que va accedir a estampar la seva firma.

El sindicat, després d'indagar en l'assumpte, assegura poder confirmar d'una banda, que el vehicle BMW del directiu no va entrar a la cotxera el dia del suposat sinistre, i de l'altra, que l'autobús que hauria ocasionat els danys tampoc es trobava allà perquè és un vehicle procedent d'una altra cotxera i en aquell moment estava estacionat a les "catacòmbes del Triangle". Per tot plegat, CGT ha sol·licitat a TMB que expedienti aquests dos directius per frau a l'empresa i per haver implicat un treballador per aconseguir-ho.

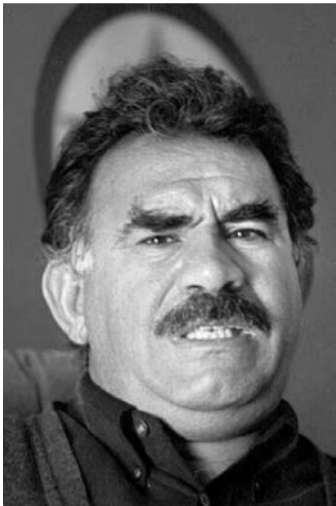
A l'espera que TMB resolgui les possibles sancions aplicables (de moment jutja greu l'actuació dels dos presumptes autors del frau), el que sí que ha trascendit en els darrers dies és que, al marge del procés sancionador, l'asseguradora FIATC ja ha abonat la quantitat de 749 euros a la propietària del BMW per pagar els desperfectes del vehicle. Aquest fet, sumat a la demora de TMB per decidir les sancions incomoda el sindicat i ha estès la percepció que el càstig serà mínim pels directius. ☹

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

ENTREVISTA // MURAT KARAYILAN, NOU SECRETARI GENERAL DEL PARTIT DELS TREBALLADORS DEL

“En poques setmanes es preveu una antikurda que podria culminar amb

Abdullah Ocalan

Karayilan parla d'Ocalan, considerat més que un líder.

Abdullah Ocalan, més conegut com Apo, va ser un dels fundadors del PKK l'any 1978. D'ençà de 1999, compleix cadena perpètua a la illa presó Imrali. És considerat president pels kurds i terrorista sanguinari per Turquia.

Resulta obvi que per a vosaltres Apo no és tan sols un líder. Què és, doncs?

Apo és filosofia, és confiança, és llibertat. Apo ha donat nova força a la gent kurda amb el seu treball de recerca de més de 34 anys. Ha dotat d'una nova consciència als kurds i condueix aquest poble cap a una revolució democràtica.

Pensa que, a l'inici de la lluita, al Kurdistan hi havia feudalisme. El primer combat que vam lliurar, seguint la direcció d'Apo, fou contra els feudals. Apo va saber trencar el cercle del feudalisme i portar, a més, la dona a un primer pla de l'escena kurda.

Apo és... companyonia, pau, desvetllar de la humanitat, llum. Els nostres màrtirs (els caiguts en combat) criden “Visca Apo!” abans de morir! És l'avantguarda que obre nous camins cap a la llibertat i la democràcia.

Amb el seu empresonament han volgut separar Apo de la població, però és una estratègia que no pot tenir èxit. Perquè Apo ha creat una nova cultura i en aquesta cultura ha crescut una generació sencera. Per això, ni amb tots els tancs dels món, ni amb tota la repressió del món, no podran acabar amb Apo, que ja viu per sempre en el cor dels kurds i de les kurdes.

Al quarter general del PKK, a les muntanyes del Qandil (Kurdistan iraqià), estan esperant una imminent ofensiva de l'exèrcit turc. Murat Karayilan, el seu secretari general en suplència de l'empresonat Abdullah Ocalan, ha fet un descans en la seva intensa activitat defensiva per concedir aquesta entrevista exclusiva.

⇨ **Sergi Villena**
/Muntanyes de Qandil (Kurdistan)/

D'ençà de la fundació del PKK, als anys setanta, i de l'inici de la lluita armada a Turquia, als vuitanta, el món ha canviat molt. Què ha canviat en el PKK?

Els principis fonamentals que van dur a la fundació del PKK eren la lluita per les llibertats democràtiques i el dret a l'autodeterminació i a l'autogovern. El PKK és una organització molt jove dins del marc de la història mil·lenària del poble kurd, i basa la seva lluita en el progrés i el desenvolupament d'una societat nova. Aquests principis i aquesta circumstància són els mateixos fins al dia d'avui. Tal i com era el món als anys setanta, quan nosaltres parlàvem de llibertat per al poble kurd, tothom entenia que volíem un Estat independent. També el socialisme real era un corrent ideològic fort en aquell moment i, òbviament, el PKK n'estava fortament influenciat. Creiem que era un principi important per assolir un desenvolupament lliure i així ho vam incorporar al nostre discurs, però sense deixar de mostrar-nos-hi crítics. No vam dir mai que la URSS fos el nostre model ni que fos perfecta, i la criticàvem durament. Ocalan no era dogmàtic, per això també era crític amb el marxisme. En les seves recerques intentava sempre canviar-lo i adaptar-lo a la nostra realitat.

“No vam dir mai que la URSS fos el nostre model ni que fos perfecta, i la criticàvem durament”

I ara, per què lluita el PKK?

En aquests anys la realitat internacional ha canviat. Primer de tot, hem pogut comprovar que els estats-nació no s'aguanten per enlloc. En segon lloc, el socialisme real no oferia una alternativa per assolir la llibertat, la democràcia i la unitat del poble kurd. Òbviament, ens queda molt clar que el capitalisme tampoc no l'ofereix. Per això calia trobar una tercera via, un nou sistema polític. Aquesta via pròpia és fruit d'una llarga recerca històrica, social, econòmica i cultural que

ha donat com a fruit una teoria completa. A tall de resum podríem explicar-la de la següent manera: Ocalan va constatar que l'establiment de l'estat-nació no comportava de cap manera l'assoliment de la veritable democràcia. Tota construcció estatal comporta, en certa mesura, l'esclavitud de la societat i, per tant, de la democràcia al servei de l'Estat. Llavors, va concloure, ens hem d'alliberar dels estats. Però alliberar-se dels estats no vol dir caure en el caos. Per això va proposar un nou sistema de govern de la societat que va anomenar “confederalisme democràtic”.

“El nostre objectiu essencial és treballar perquè la societat s'autoorganitzi i deixi d'esperar de l'estat que li faci la feina”

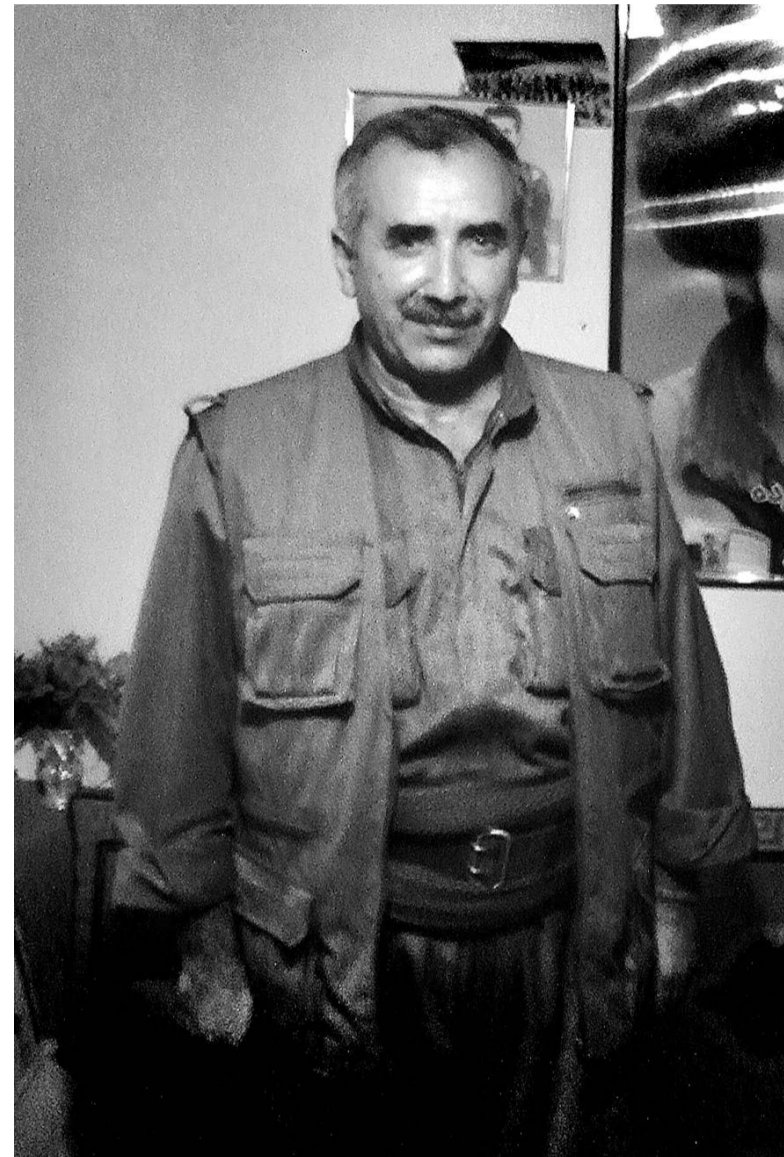
En què es concreta?

En els estats-nació, les decisions i les ordres es prenen des del centre. En el confederalisme democràtic és al revés, el poder rau en la societat i les decisions es prenen autònomament des de baix. Un cop la societat hagi pres consciència de la responsabilitat de governar-se a si mateixa, el següent estadi és la construcció del socialisme democràtic. Aquesta via cap al socialisme resol els problemes d'estatisme i centralisme que es derivaven de la implementació del socialisme des dels estats, des de dalt.

És per això que porteu exactament 23 anys de guerra?

No només, perquè el nostre objectiu essencial és treballar perquè la societat s'autoorganitzi i deixi d'esperar de l'estat, o de qualsevol altra instància, que li faci la feina. Treballem perquè el poble construeixi i desenvolupi les seves pròpies relacions i, per tant, la pròpia democràcia.

Per a poder explicar això i desenvolupar aquest treball polític en llibertat, també lluitem perquè a cadascun dels estats en què es troba dividit el poble kurd siguin respectats els drets fonamentals de les persones. Llitem perquè s'accepti el poble kurd, la llengua i la cultura kurdes, el dret kurd i les formes de vida kurdes. És a dir, perquè se'n reconegui existència i acabar així, en definitiva, amb el llast del Tractat de Lausana [signat el 1923 entre les forces guanyadores de la Primera Guerra Mundial, i que nega l'existència del poble kurd en el mapa regional]. En aquestes condicions, el projecte del confederalisme democràtic serà més

Sergi Villena

fàcil de desenvolupar. Creiem fermament que cal diàleg per acabar amb la situació de guerra en què ens forcen a viure. Tan sols volem que els drets dels kurds siguin respectats, almenys com els dels catalans i els bascos, sense tocar les fronteres estatals.

Des de la direcció del moviment, aquí, a les muntanyes de Qandil, com es veuen els resultats electorals assolits pel Partit de la Societat Democràtica (DTP) i la seva entrada al Parlament turc?

Primer cal tenir en compte la història d'aquesta institució. La Gran Assemblea de la Nació Turca (TBMM) fou fundada per Atatürk per representar els pobles turc i kurd alhora, però l'aprovació del Tractat de Lausanne va suposar la desaparició del poble kurd de qualsevol escena legal i el Parlament se'ls va tancar. De kurds al Parlament i en les estructures de l'Estat n'hi ha hagut sempre, però aquells que es reivindicaven com a tals no hi entraven. L'any 1991 es va produir una excepció quan alguns diputats kurds, encapçalats per Leyla Zana, van ser escollits en coalició amb el socialdemòcrata SHP. Quan Zana va intervenir reivindicant allò que trencava les regles, que som kurds i que no abandonem la nostra identitat, va ser jutjada, ella i els altres set diputats, i així és

com va acabar la primera experiència kurda al Parlament.

Ara és diferent?

Sí. Per començar, abans de ser escollits, els candidats van deixar ben clar que són kurds i que no pensen renunciar a aquesta identitat. I a més, ara som més de vint! És una situació completament nova! Ara hi ha una base per al diàleg, si mai Turquia es decidís a engegar-lo.

“Europa es va posicionar a favor de la política repressiva turca”

Això és possible?

Res no apunta a què Turquia vulgui iniciar-lo. És cert que no ha procedit a il·legalitzar el partit aquesta vegada, així que esperarem, i després decidirem. Ho hem explicat milers de vegades: estem disposats i preparats per al diàleg. Però les informacions de l'Estat i de l'Exèrcit de què disposem diuen exactament el contrari. En poques setmanes, potser dies, es preveu una ofensiva de la coalició antikurda Iran-Turquia i Estats Units que probablement culminarà amb la invasió del nord de l'Iraq. Turquia es reafirma així

KURDISTAN (PKK)

ofensiva de la coalició la invasió del nord de l'Iraq"

Canvis importants al moviment kurd que han passat desapercebuts

L'any 2005, l'històric Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK en les sigles en kurd) es va refundar, imprimint, així, un gir important en l'estratègia i l'organització del moviment kurd d'alliberament. Des de llavors s'agrupen al voltant del Confederalisme Democràtic del Kurdistan (KÇK, sigles en kurd), un innovador sistema d'organització de la societat, ideat pel seu líder Abdullah Ocalan des de la preso d'Imrali, al sud d'Istanbul, on està retingut des de 1999.

Es tracta, bàsicament, de dotar els kurds de les seves pròpies estructures sense esperar res de cap organisme estatal o internacional, emprant la sobirania dels municipis i la seva federació, les assemblees sectorials i la confederació dels territoris kurds per sobre de les fronteres administratives que els separen. En aquesta estructura, el PKK ha passat a ser tan sols un nucli ideològic del Kurdistan de Turquia, juntament amb els seus homòlegs a la resta del país: el PÇDK (Partit de la Solució Democràtica del Kurdistan) a l'Iraq, el Partit de la Vida Lliure del Kurdistan (PJAK) a l'Iran i el Partit de la Unió Democràtica (PYD) a Síria.

A la producció ideològica dels partits, s'hi sumen les guerrilles: Forces de Defensa Popular (HPG) a Turquia i Forces de l'Orient del Kurdistan (HRK) a l'Iran. També s'ha de tenir en compte les organitzacions sectorials, com l'Organització de Dones Lliures del Kurdistan (PAJK) present a tot el territori, o el moviment cultural o educatiu, els partits legals –com el DTP a Turquia– els centres de comunicació, editorials, diaris, diverses televisions per satèl·lit, etc.

Tot té representació a la KÇK, aprovada definitivament en una assemblea general, el maig passat, per més de 500 delegats d'arreu del Kurdistan a les muntanyes de Qandil, al nord de l'Iraq, on des de fa deu anys el PKK –ara KÇK– hi té la seu i la base d'operacions.

Com es veu des del PKK l'existència del govern autònom del Kurdistan de l'Iraq? S'han acabat les hostilitats de fa uns anys entre els partits del govern autònom (PDK i UPK) i el PKK?

La més gran maledicció sobre els kurds ha estat sempre la seva desunió i les guerres fraticides, atiadades sempre per l'acció de tercers, normalment els estats de la regió. Ara vivim un període relativament excepcional, en què durant cinc anys no hi ha hagut enfrontaments entre kurds. Creiem que els partits kurds i la societat civil hem après finalment que les lluites internes no interessaven al poble. Precisament per aquesta consciència de la població no veig possible la guerra interkurda una altra vegada. No obstant això, Turquia fa una pressió quasi insuportable sobre el govern kurd iraquí perquè torni a combatre'ns. Com que tant la UPK com el PDK responen que la via militar contra el PKK no ha servit mai de res i que cal el diàleg polític, Turquia els considera ara pro PKK. Turquia no entén que ara la població vol unitat. Pel que fa l'autonomia, no és en absolut el nostre projecte polític. Però entenem les seves raons i les trobem legítimes. Per tant, la recolzem tot i no fer-la nostra.

“La més gran maledicció sobre els kurds ha estat sempre la seva desunió i les guerres fraticides, atiadades pels estats de la regió”

A l'Iran hi ha el PJAK (Partit de la Vida Lliure del Kurdistan), branca del vostre moviment, que creix acceleradament els últims anys i que des del 2004 manté oberta una guerrilla contra Teheran. Què ha passat amb les forces històriques dels kurds iranians? Tant Komala com el PDKI (partits d'orientació marxista i socialdemocrata, respectivament) estan a l'estranger i no tenen massa contacte amb la població kurda de l'Iran. Han

perdut molta influència i sempre que es complica la situació, marxen a l'exili. Nosaltres no. D'ençà que es va donar a conèixer el projecte polític d'Ocalan a Iran, les adhesions s'han multiplicat. Al principi, Komala i PDKI van iniciar una campanya de contrapropaganda, però finalment van reconèixer la realitat i van establir contactes formals. Ara, els nostres són la força més gran i la resta són a l'exili. El problema del PJAK, ara mateix, és que té massa gent i massa suport que encara no ha sabut organitzar degudament.

I com va reaccionar Teheran a l'aposta del PKK per estendre la lluita al Kurdistan iranià?

D'ençà de l'any 2000, Teheran ha endurit l'estat d'excepció militar contra les quatre províncies kurdes. Però el setge es va incrementar realment arran de la creació del Kurdistan autònom de l'Iraq. Llavors Turquia, Síria i Iran van segellar una aliança antikurda per evitar que el seu exemple s'estengués. El 2004, el PJAK, amb un parell de milers de guerrillers, va llançar una ofensiva guerrillera contra els Pasdaran (guardians de la revolució islàmica) i l'Estat iranià. Nosaltres diem que el PJAK primer hauria d'organitzar els fronts culturals, socials, sindicals, polítics, etc. i utilitzar la lluita armada només per a defensar-se de les agressions. Però és obvi que l'estat d'excepció, sumat a la manca de llibertats i a la repressió omnipresent de Teheran, ha acabat prioritant la defensa armada abans de la correcta organització del moviment cívic.

Socialisme, confederalisme, comunitarisme, autodeterminació..., no són conceptes exclusius del poble kurd. Quin és el lloc que ocupa el PKK en el moviment antiglobalització?

D'entrada, val a dir que no estem en contra de la globalització en si mateixa, sinó en contra de la globalització del capital dirigida pel món financer. Contra aquesta, nosaltres hi contraposem la globalització de la democràcia, dels drets individuals i col·lectius dels pobles. Aquesta és la nostra aportació al món. Però és evident que ens falten mitjans per entrar en l'escena internacional. Per exemple, per donar a conèixer la nostra ideologia i la figura d'Abdullah Ocalan. Fixa't que enguany hem aconseguit que es publicués en anglès el llibre que Ocalan va escriure l'any 2000. ☺

Kurd Günden

Kurd Günden

Murat Karayilan, a l'esquerra i, damunt d'aquestes línies, milícies kurdes fent pràctiques de guerrilla

en el seu paper històric de coordinador del genocidi kurd a l'Orient Mitjà. No vol de cap manera un estat kurd i, per això, primer ens atacarà a nosaltres, però després anirà contra el govern autònom del Kurdistan iraquí. Comptem que properament haurem de fer front a una gran ofensiva contra el Kurdistan. No cal dir que no deixarem mai de defensar-nos contra les agressions i que lluitarem per la defensa dels nostres drets amb tots els mitjans. La resposta a aquest nou atac es farà sentir per tot arreu, no només a les muntanyes de Qandil.

Però en el marc global de la “guerra contra el terrorisme”, encara hi ha espai per a la lluita armada?

Volen fer creure que el moviment kurd només és la guerrilla, la branca militar. Però és molt més que això, i

està unit. És polític, cultural, social..., però quan ens ataquen, d'alguna forma ens hem de defensar. Ens hem esforçat de mil maneres per aconseguir la pau, però Turquia la rebutja sempre i la comunitat internacional també. La Unió Europea (UE), abans del 2000, ens va assegurar que si paràvem la lluita armada, el diàleg i els canvis legals serien possibles. Vam decretar un alto el foc unilateral durant anys, però llavors la UE ja no se'n recordava de nosaltres. Com ho hauríem d'interpretar? Europa es va posicionar a favor de la política militar repressiva de Turquia. A partir d'aquella decepció, la guerra ha tornat a créixer i ni la UE ni Turquia fan el més mínim cas a les raons que estan portant al revifament de la guerra civil al Kurdistan.

ESPAI OBERT

Obert de dilluns a divendres de 18 a 22 h.
Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polémica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Artesano, Cooperativa de consum crític.
Tallers de ball flamenc i informàtica.
La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20h. Vine per participar i fer propostes. Fes-te social.
Violant d'Hongria 71 1er pis. Sants, BCN.

UN ALTRE PUNT DE VISTA
Diagonal

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

la Burxa
comunicació popular des de 1998

mooncop
Copa Menstrual Reutilitzable
Laciatatinoisible
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Abús policial contra un fotògraf a les Festes de Gràcia

Enric Borràs Abelló

Tothom qui va passar per les Festes del barri de Gràcia de Barcelona d'enguany va poder veure que hi havia més policia que mai. En teoria havien d'evitar avalots i problemes en unes festes cada vegada més massificades, però els decorats de molts carrers van acabar destrossats com cada any i, a més, un fotògraf ha

denunciat que, en veure que els feia fotos, li van prendre la càmera i els hi van esborrar totes. Més de tres-centes. Samuel Rodríguez, que la nit del 17 d'agost feia fotos per l'Independent de Gràcia per tal de retratar la presència policial al barri, explica que quan ho van veure els agents el van dur a part i li van treure la càmera. Tot va passar a la cruïlla del carrer Torrent de l'Olla amb la Travessera de Gràcia, una de les zones més

cèntriques de Gràcia, però segons explica Rodríguez, el van dur entre dues furgonetes perquè ningú veiés com li prenia la càmera. Diu que els va ensenyar l'acreditació de premsa, però que tot i això li van esborrar totes les fotografies de la targeta de memòria —més de tres-centes— i que després el van fer fora a empentes. Quan va retreure'ls que que havien fet, els mossos van amenaçar-lo de detenir-lo amb l'acusació de des-

acatament a l'autoritat.

Davant d'aquesta actuació policial, Samuel Rodríguez ara es planteja quines actuacions legals pot dur a terme, però cal dir que no és l'única agressió contra fotògrafs que s'ha fet darrerament. Hi ha molts d'altres exemples, com el de l'Albert de Sants, que va patir un llarg procés judicial acusat de participar en una protesta on era fotografiant, fins que no el van absoldre.

Propaganda mal dissimulada

Joan G. Vallvé

De vegades, al diari, a la ràdio o a la televisió, sobten algunes notícies o peces informatives que semblen més aviat propaganda redactada en format periodístic que no una altra cosa. De tant en tant però, aquest fenomen arriba a l'exageració i fins i tot voreja el ridícul. Aquest és el cas, per exemple, de l'article de gairebé una pàgina que dedicava el diari

Avui del dimecres 29 d'agost a la cervesa Bock Damm. Amb el títol "L'anciana i discreta dama negra de Damm", Maria Teresa Coca es desfà durant tot el text en elogis per a la cervesa negra de la marca barcelonina. L'article ja comença d'una manera poc habitual: "L'últim glop deixa un suau regust, a pega dolça. I diuen que és precisament aquest tast a regalèsia el que la fa especialment agradable al paladar de les dones.", però després continua amb els

elogis. L'autora n'explica la història —amb la creença de principis del segle passat que deia que feia la llet materna més bona— i la publicitat que se'n feia per tal de fer-la famosa entre les dones als anys seixanta. Però la propaganda no s'acaba aquí, a més, al final, també ensabona els consumidors del producte: "El consum de Bock Damm se sol correspondre amb un consumidor conixerador i madur en el terreny cerveser que diferencia entre tipologies de cerve-

ses (Pilsen, Märzen o Munic) i que gaudeix experimentant amb els seus matisos".

Aquesta mena d'articles confonen informació i propaganda i en aquest cas de manera descarada: no es fa un repàs de diferents marques, sinó un elogi d'un sol producte d'una marca determinada, sense ni una sola frase amb un contrapunt, un però o alguna cosa que indiqui que no és meravellós. És, clarament, un publiportatge camuflat d'informació.

El Marca menysprea l'Oleguer i l'Sport el fa desaparèixer

Joan G. Vallvé

Ja ho diuen, que la veritat no t'espatlli una bona notícia... o una bona fotografia. Segurament aquest axioma és el que van seguir els editors del diari esportiu Sport quan van fer desaparèixer el futbolista Oleguer Presas d'una fotografia que van publicar a la portada. A l'original, s'hi veien Eto'o, Henry, Messi i Ronaldinho al primer entrenament del Barça d'aquesta temporada, que es va fer a mitjans d'agost. El diari Marca va publicar la foto-

grafia amb un subtítol que deia "Encara que Oleguer es posi al mig de la foto, aquesta és la instantània que tots els culés volien veure: els seus quatre cracks, per fi, junts". Bé, potser el Marca va menysprear l'Oleguer Presas al subtítol, però l'Sport va anar més enllà. Demostrant un rigor periodístic més aviat dubtós i força habilitat amb el Photoshop, els editors del diari Sport van fer servir la mateixa foto però senzillament van esborrar Oleguer i, per no deixar un forat allà on era, van apropar Ronaldinho cap a Messi.

Assalten la web del Ministeri de l'Habitatge espanyol

Enric Borràs Abelló

Mentre la ministra espanyola de l'Habitatge, Carme Chacón, feia una conferència de premsa el migdia del dimecres 29 d'agost, algú va accedir als arxius de la pàgina web del ministeri i hi va col·locar un manifest

encapçalat pel títol "No tindràs casa en la puta vida". El col·lectiu V de Vivienda però, que ha fet ús d'aquest eslògan, ja ha negat tota relació amb l'acció. A més, el text —en espanyol— aborda molts altres problemes de caire social. De fet, comença amb una crítica vers el racisme contra els immigrants, continua amb un atac a la monar-

quia espanyola, passa a parlar del maltractament dels animals —incloent-hi els toros—, de l'exèrcit i dels militars, dels violents i dels polítics; però també té crítiques per al sistema educatiu, la religió i el canvi climàtic. El manifest, que dedicava unes dues línies a cada un d'aquests temes sense aprofundir-hi, va romandre publicat a la

pàgina del ministeri vora una hora i mitja tot i que al final incloïa instruccions perquè l'administrador de la web pogués arreglar-la. El Ministeri de l'Habitatge no s'ha mostrat preocupat per l'atac i farà un estudi per descobrir com es va poder entrar i modificar la pàgina per tal d'impedir que torni a passar, però encara no se sap qui ho va fer.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA

So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA RATONIA BODEGUETA POPULAR

VINS, CAVES I APATS
C.DEL SANT CRIST 23 . BARCELONA
TELF. 931.634.333

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____

CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>
 -**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>

-**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
 -**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
 -**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Occidental** <terrasa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>
 -**Solsonès** <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70
BARCELONA
 GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Llibreria Punt i coma Guillem Tell, 29
 GUINARDÓ
Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU-SAGRERA
Patapalo Rubén Darío, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Trèvol Antonio Ricardos, 14
 NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dageria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7
 SANTIS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Entropiactiva Socors, 7
 CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
 GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º
 IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
 LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
 MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
 MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
 MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

PIERA
Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
 REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
 RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
 SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu de Sant Boi
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
 LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
 SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
 i Avinguda del Pont 4
 TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
Kasalet Societat, 4
 VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDES
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Diverses entitats convoquen una assemblea per la justícia, la veritat i la reparació dels danys a les víctimes del franquisme

PERSONES A TÍTOL INDIVIDUAL I ENTITATS INTENTARAN DIBUIXAR UNA CAMPANYA PER PRESSIÓ EL GOVERN ESPANYOL PER FER QUE LA LLEI DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA REULLI LA IL·LEGALITAT DEL RÈGIM FRANQUISTA

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

D'ençà que el PSOE es va comprometre a elaborar una llei de la memòria històrica, les entitats que representen aquesta lluita han vist com s'esmicolaven a poc a poc els seus desitjos de justícia. Ara, però, arran de la possibilitat que la llei s'aprovi (o que no s'aprovi), un conjunt de persones a títol individual i entitats de Catalunya vinculades amb els processos de recuperació de la memòria històrica han decidit convocar una assemblea pel proper dia 29 de setembre a Barcelona en què s'intentarà acordar una campanya de mobilització.

L'origen d'aquesta iniciativa planteja els eslògans de justícia, veritat i reparació que, en espera de ser discutits i, si s'escau, aprovats, intenten recollir les tres reivindicacions principals del moviment per la recuperació de la memòria històrica: que la llei reculli la il·legalitat del règim franquista; la il·legalitat de l'entramat jurídic que sorgeix durant la guerra i el franquisme i, per tant, l'anul·lació de les seves sentències; i la reparació a totes les víctimes.

“Volem dirigir-nos al conjunt de la societat, per l'alt contingut democràtic que té aquesta reivindicació”

La majoria d'entitats que han criticat el projecte de llei, veuen que, en la mesura que encara està en tràmits al Congrés de Diputats, existeix la necessitat d'impulsar un ampli moviment de pressió. Si fins al moment, les activitats del moviment s'han centrat molt al seu àmbit, ara es vol superar i segons diu una de les persones que assistirà a l'assemblea del dia 29 i “volem dirigir-nos al conjunt de la societat, per l'alt contingut democràtic que té aquesta reivindicació.”

Il·legalitat del franquisme
El projecte de llei va ser presentat pel govern espanyol el mes de juny del 2006 i, el novembre del mateix any, 105 entitats ja van elaborar un manifest en què es demanava que la llei recollís la il·legalitat del règim franquista.

Homenatge en una fosa comú republicana al cementiri de Terrassa

Jaume d'Urgell

Més tard, a mitjan mes d'abril d'enguany, i arran de la impossibilitat d'arribar a un acord respecte del contingut de la llei, la premsa va fer pública l'existència d'un pacte de desbloqueig entre el PSOE, Izquierda Unida i Iniciativa-Verds. Segons persones vinculades al moviment per la recuperació de la memòria històrica, aquest pacte, tot i que preveia algunes modificacions que milloraven la llei, continuava sense recollir el terme d'il·legalitat, que quedava substituït pel d'il·legimitat.

Una de les crítiques més dures a aquest pacte prové del prestigiós Equip Nizkor, organisme internacional d'advocats i advocades que treballa per la defensa dels drets humans i l'esclarament de la violació d'aquests en conflictes. En una declaració feta pública el 19 d'abril, diu: “El mateix dia que a Europa es va decidir considerar delictes la promoció o defensa de les idees nacionalsocialistes, a Espanya es va fer públic, a través de la premsa, el desbloqueig de la llei de la memòria, però l'acord al qual han arribat és en realitat una manera de promoció de la legalitat franquista i de les seves conseqüències”.

L'Equip Nizkor, que parla del “model espanyol d'impunitat”, denuncia que “aquest acord es basa en un acte elemental de mala fe en voler fer-nos creure que si bé és il·legítim, els actes del franquis-

me van ser legals i, per tant, l'Estat no n'ha d'assumir les conseqüències i reparar el mal”. El terme d'il·legimitat no té conseqüències jurídiques, per això es demana que la llei inclogui el d'il·legalitat.

Sembla que ni el PP ni CiU no donaran suport a la llei. En el seu cas, però, no ho faran per motius com demanar que s'inclogui un reconeixement a les persones que, segons diuen, van ser víctimes de la violència del bàndol que defensava la República. ERC ja se'n va desmarcar fa temps, i ara que sembla que el PSOE no disposarà de prou vots, ICV ha iniciat maniobres de pas enrere al seu compromís amb el pacte de desbloqueig.

Privatització de la veritat
Alguns dels aspectes que recull el projecte de llei respecte sobre qui recau la responsabilitat d'obrir les fosses, la simbologia, o si la reparació tindrà vessants individuals i col·lectives o només individuals, deixa entreveure una tendència perillosa dels estats a l'hora d'afrontar les seves responsabilitats repressores: la privatització de la veritat. Segons Amnistia Internacional, “traslladar als familiars de les víctimes la responsabilitat de trobar els desapareguts reflecteix el menyspreu de l'Estat per la dignitat de les víctimes i confirma la indefensió en un tema tan delicat”. L'enfocament de la reparació com una qüestió individual víctimes

–familiars i no com una qüestió individual (d'associacions i col·lectius) ho denuncia l'Equip Nizko, que diu que “és la pretensió d'ignorar el dret col·lectiu a la memòria i convertir-lo en un acte individual i personal. Això concorda amb un reconeixement moral i té a veure amb els actes privats de perdó”. Referint-se als paràgrafs del pacte de desbloqueig creuen que “el que ometen aquests són el dret a la justícia i el dret a la veritat com una obligació de l'estat de dret”.

Crims contra la humanitat
A finals de la Guerra Civil, el govern de la República es va traslladar a la ciutat de València. Moltes persones d'aquest bàndol varen anar a parar allà. Van ser tantes que una població de 80.000 persones es va multiplicar per tres. En entrar-hi les tropes franquistes, molta d'aquesta gent va desaparèixer, i sempre ha estat una incògnita saber què va passar.

L'estiu de l'any 2005, el Fòrum per la Memòria del País Valencià

va tenir indicis de l'existència de sis fosses amb desenes de milers de persones enterrades a l'espai que actualment ocupa el cementiri de València, i a principis del 2006 es va trobar la primera. Amparo Salvador, presidenta del Fòrum, explica: “Tenim documentació de 26.300 persones repartides entre sis fosses, però només es pot accedir a una”. Una nova línia d'investigació ha localitzat 9.000 espais per a persones a les fosses, si bé no s'ha trobat constància dels seus noms. “El fossar està molt estructurat”, diu Amparo Salvador, que afegeix que “planificar que milers de persones morrien, tenir preparat on se'ls ficaria i disposar d'uns llibres tan detallats és una cosa al·lucinant”.

Es parla de genocidi quan es produeix repressió sobre el 10% de la població d'un territori. I el moviment per la recuperació de la memòria vol que els responsables siguin jutjats, encara que siguin morts, ja que aquesta mena de crim no prescriu. ☹

Per contactar:

ASSEMBLEA CAMPANYA JUSTÍCIA, VERITAT I REPARACIÓ
Dissabte 29 de setembre, 10 h.
Museu d'Història de Catalunya. Plaça Pau Vila, Barcelona
Confirmació: cjvr@moviments.net
FÒRUM PER LA MEMÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ - forumperlamemoria.org
EQUIP NIZKOR - derechos.org/nizkor/

El Correllengua arrenca l'11 de setembre i rebutja la tercera hora de castellà a Primària

☞ Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Sota el lema "Parla'm", l'onzena edició del Correllengua dona el tret de sortida el proper 11 de setembre a Barcelona, coincidint amb la Diada Nacional de Catalunya. Enguany, la campanya per promocionar la llengua catalana aprofita per denunciar la tercera hora de castellà a Primària del Real Decret elaborat pel Govern espanyol. En aquesta ocasió, les tradicionals quatre columnes del Correllengua que recorren les comarques catalanes reten homenatge a dues escriptores i dos escriptors catalans: Montserrat Roig, Aurèlia Capmany, Pere Quart i Jaume Fuster.

El Correllengua 2007 passarà per unes quatre-centes poblacions i finalitzarà a Perpinyà el 3 de novembre

▶ **Protagonistes**
Durant la presentació del Correllengua a la Universitat Catalana d'Estiu el passat 19 d'agost, David

Manifestació, a Barcelona, del Correllengua de l'any passat

Vila, portaveu de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL), va explicar que a més de la tercera hora de castellà, la Fira de Frankfurt, la immigració com a element d'integració i cohesió social, la campanya "Decideixo decidir" i la commemoració de la batalla d'Almansa també són protagonistes de l'edició d'enguany.

Així doncs, als que són objectius bàsics del Correllengua: reconeixement de la unitat de la llengua catalana, l'oficialització a tot el territori i el foment d'uns hàbits

interpersonals de fidelitat lingüística, s'hi sumen d'altres, que responen a situacions conjunturals.

▶ **Noves reivindicacions**
Enguany, la literatura catalana és la convidada d'honor a la Fira de Frankfurt i des de la campanya de la CAL consideren que els autors i autores que hi assisteixin han de ser representants de la literatura catalana que porta intrínsec l'escriptura en català. El Correllengua aprofitarà també per recollir signatures per a la campanya "Decideixo decidir".

Aquesta campanya, de la qual la CAL n'és una de les entitats impulsores, va endegar-se el passat 20 d'abril per demanar als Parlaments dels Països Catalans que tramitin una iniciativa de llei

per al traspàs de la competència per convocar referèndums.

Durant la presentació, i pel que fa al context actual d'arribada de persones procedents d'arreu del món, Vila va explicar que la situació actual no es pas de bilingüisme sinó de multilingüisme. Per tant, el Correllengua insisteix en que el català sigui punt de trobada de totes aquestes comunitats lingüístiques. Alhora, i en el marc de la campanya de la Plataforma pel Català a l'Escola, de la qual la CAL en forma part, cal reivindicar la validesa de la immersió lingüística del Principat com a garantia del coneixement del català, i volen deixar clar que continua sent el català la llengua que requereix ser reforçada, fins i tot en l'àmbit educatiu.

El Correllengua 2007 passarà per unes 400 poblacions i finalitzarà a Perpinyà el 3 de novembre. Durant aquests gairebé dos mesos de xerrades, taules rodones, programes de ràdio i televisió, música i balls populars, concerts i teatre, entre d'altres activitats, hi haurà dues cites destacades: a Fraga, el 29 de setembre i a València, el 9 d'octubre. ☺

Per contactar:

CAL (COORDINADORA D'ASSOCIACIONS PER LA LLENGUA)
c. Santa Perpètua 15, baixos. 08012 Barcelona
Tel.: 934 159 002
www.cal.cat - cal@cal.cat

Deutsche Bank trenca les relacions amb el laboratori d'experimentació animal HLS (Huntingdon Life Sciences)

☞ Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Deutsche Bank ha decidit tallar les seves relacions amb el laboratori d'experimentació amb animals Huntingdon Life Sciences (HLS), arran de la pressió exercida per grups d'alliberament animal en el marc de la campanya internacional Aturem la Crueltat Animal de Huntingdon (SHAC, sigles en anglès). Aquest banc finançava HLS amb cinquanta mil accions.

Tant a Barcelona com a l'Hospitalet de Llobregat, es varen fer accions de protesta el 27 de juliol passat a dues de les seus de Deutsche Bank. Aquests accions se sumen a altres organitzades a al-

"El laboratori manté engabiats més de setanta mil animals de diverses espècies per fer proves"

tres ciutats europees, com Londres i Milà.

Aquesta és una altra fita aconseguida que s'afegeix a moltes altres des que a finals de l'any 1999 va néixer a Anglaterra una forta campanya contra les pràctiques del laboratori HLS, que també té presència als Estats Units. Les

imatges de maltractaments a animals enregistrades amb càmera oculta dins el laboratori i difoses a diverses cadenes britàniques varen desencadenar l'inci d'aquesta campanya. HLS manté engabiats més de setanta mil animals de diverses espècies per fer proves de la toxicitat de productes, com drogues, edulcorants per a aliments i insecticides. Segons xifres difoses per la campanya, cada dia moren uns 500 animals.

Durant aquests vuit anys, han aconseguit que més de 500 empreses abandonessin les relacions amb HLS a través de la pressió de diversos grups d'alliberament animal d'arreu. Fins i tot el 2002 varen aconseguir que el laboratori entrés en crisi econòmica. Tot i això,

el govern britànic va perdonar-los tots els deutes que tenien per reanimar-la econòmicament. Aconseguir que MARSH, l'asseguradora més gran del món, trenqués el contracte amb HLS, o que la borsa de Nova York expulsés el laboratori, són algunes de les fites aconseguides per la campanya SHAC.

SHAC ha optat per pressionar, no tan sols el laboratori, sinó aquelles companyies que encarreguen els experiments a HLS. Dins aques-

tes empreses destaquen Chiro, Ymanouchi, Asahi Glash, Roche i Sankyo. Totes aquestes farmacèutiques han estat l'objectiu de les accions de SHAC: manifestacions a les oficines i les cases dels directores combinades amb l'activitat nocturna del Front d'Alliberació Animal (ALF, les sigles en anglès). Les accions també van dirigides a aquelles companyies que el mateix laboratori contracta per poder dur a terme la seva activitat. ☺

Per contactar:

CAMPANYA SHAC
(Stop Huntingdon Animal Cruelty)
WWW.SHAC.NET - INFO@SHAC.NET

21, 22 i 23 setembre
Caldes de Montbui
(Vallès Oriental)

alça't

trobada de joves dels països catalans

SUTAGAR
DESKARATS
ALERTA ROJA

GOSSA SORDA
BOIKOT

REVOLTA 21
PIRAT'S
OBRINT PAS

cultura, natura, ràdio Alça't, acampada, cultura popular, actes polítics, música + INFO WWW.trobada.cat

CAJEI
Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista

El savi global

LLUÍS MARIA XIRINACS DEIXA COM A LLEGAT UNA EXTENSA OBRA POLÍTICA I FILOSÒFICA AMB EL REpte PENDENT D'UNA REEDICIÓ DIGNA

LLUÍS MARIA XIRINACS SERÀ RECORDAT NO NOMÉS PER LA SEVA LLUITA PER LA INDEPENDÈNCIA I LA REVOLUCIÓ, SINÓ TAMBÉ PER LA SEVA APORTACIÓ BIBLIOGRÀFICA. PERÒ HI HA UNA PART DESCONEGUDA DE LA SEVA OBRA QUE ENTRONCA AMB LA TRADICIÓ DEL PENSAMENT GLOBAL CATALÀ ENCETAT PER RAMON LLULL QUE DEMANA A CRITS QUE S'EN FACI UNA REEDICIÓ DIGNA.

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

La figura de Lluís Maria Xirinacs serà recordada no només per la seva lluita per la independència i la revolució, sinó també per la seva aportació bibliogràfica, que abarca tan l'assaig polític i autobiogràfic com una obra filosòfica pràcticament desconeguda que entronca amb la tradició del pensament global català encetat per Ramon Llull. Volums esgotats, en molts casos, i intromissibles a no ser que ens submergim en llibreries de vell o demanem a crits una reedició digna.

La trajectòria política del 'Xiri' comença a finals dels anys seixanta, quan participa activament en 'la Caputxinada'. Durant els setanta, Xirinacs va ser un dels màxims impulsors de l'Assemblea de Catalunya —l'instrument mobilitzador més important de què s'ha dotat mai el poble català— i va destacar per la seva lluita no violenta mitjançant mètodes com la vaga de fam o les plantades davant de la presó Model de Barcelona per demanar l'amnistia.

Els fets d'aquells anys han quedat recollits en llibres com *Vaga de fam per Catalunya* (1977), o els seus diaris de presó: *L'espectacle obsessiu* i *Entro en el gran buit*, ambdós editats per l'editorial Nova Terra el 1976 i avui intromissibles. El 2005, Xirinacs publicà *Amnistia 77. Franco ha mort?* (Abadia Editors, 2006), on fa memòria d'aquella època. En aquests volums exposa les bases del seu pensament polític, basat en la lluita no violenta apresada de Ghandi, que el va dur a ser candidat al premi Nobel de la pau els anys 1975, 1976 i 1977. També

deixa constància del seu pensament des d'una òptica més filosòfica a *El terror, la pau i el sagrat* (Mediterrània, 2005).

Símbol popular

Les seves accions el van convertir en un símbol popular i, al mateix temps, va despertar grans recels entre la incipient nova classe política sorgida de l'antifranquisme que, en veu baixa, el titllava de populista i demagog. A les primeres eleccions postfranquistes, el 1977, es va presentar com a senador per Barcelona i va esdevenir l'independent més votat de la història dels Països Catalans, amb 550.678 vots.

Ja al Senat, va romandre dret al seu escó fins que no es va concedir l'amnistia i va presentar un paquet d'esmenes a la Constitució espanyola. La seva aposta per una república federal no va prosperar. Aprovada la Constitució espanyola i dissoltes les Corts, Xirinacs no va tornar a ser escollit mai com a càrrec electe, tot i que es va presentar, encapçalant la candidatura del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional (BEAN), després d'una temptativa frustrada d'acord amb l'ERC d'Heribert Barrera.

Tot plegat s'explica a la que és la seva obra més emblemàtica, la trilogia *La traïció dels líders*, publicada per l'editorial Llibres del Segle en tres volums: *La sembra laboriosa* (1993), *Una pedregada seca* (1994) i *La collita perduda* (1997). Una contracrònica imprescindible per entendre la transició espanyola, on narra amb detall el procés de renúncia i submissió dels principals líders dels partits catalans que, al seu parer, van malmetre tota la lluita

de l'Assemblea de Catalunya per acabar pactant una migrada reforma del règim.

El pas filosòfic

Arribats els anys vuitanta, Xirinacs s'allunya de l'activitat pública i entra en una època més introspectiva en què es concentrarà en els seus estudis filosòfics. L'any 1984, funda amb Agustí Chalaux el Centre d'Estudis Joan Bardina, que pren el nom d'un pedagog revolucionari català. Més tard, el 1987, impulsa la Fundació Tercera Via, que anys més tard prendrà el nom de Fundació Randa-Lluís Maria Xirinacs.

Els objectius de la Fundació Randa es basen en donar sortida a la investigació de Xirinacs d'un model global de comprensió del món. Entronca, així, amb la tradició heretada de Ramon Llull que, paradoxalment, als Països Catalans és més conegut per la seva aporta-

ció estrictament literària que no pel seu treball filosòfic.

Llull va consagrar la seva vida a elaborar l'Art, una "ciència total" de base cristiana que havia de servir per explicar l'univers en conjunt i en cadascun dels seus aspectes, en un marc que unís disciplines com la matemàtica, la geometria, l'art, la religió o fins i tot la informàtica, de la qual el filòsof mallorquí és considerat un dels pioners. De la mateixa manera, el model de ciència global de Xirinacs és la globalística, una mena de mapa de la realitat que té l'objectiu de transformar la consciència i mentalitat humanes de la parcialitat a la globalitat. Aquest model és el que recull a la seva tesi doctoral —Xirinacs es va doctorar en filosofia als 64 anys—, publicada per Abadia Editors: *Un model global de la realitat* (2006).

El debat entre no violència i lluita armada

La darrera etapa de la vida de Xirinacs ha estat marcada per un retorn a la vida política, amb la plantada que va iniciar l'any 2000 a la plaça Sant Jaume per reclamar la independència dels Països Catalans, i pel seu discurs al Fossar de les Moreres l'Onze de setembre de 2002, on es va declarar "enemic de l'Estat espanyol i amic d'ETA i de Batasuna". Això li va valdre un processament per part de l'Audiència Nacional espanyola, que el

març de 2004 el va condemnar a dos anys de presó i quatre d'inhabilitació. Als 74 anys, el 25 d'octubre de 2005, va ser detingut quan anava a renovar el DNI i va tornar a ingressar a la presó per uns dies.

Les mateixes idees sobre ETA, però, Xirinacs les ha exposat abastament en la seva obra. Tot i la seva opció no violenta, a *La traïció dels líders* agraeix obertament "a l'ETA basca i als catalans que escolliren la lluita armada el seu lliurament gene-

rós, la seva decisiva contribució al canvi d'un règim d'esclaus en un règim d'una certa llibertat". "No siguem hipòcrites i esborrem la marca 'terrorista' dels noms dels lluitadors armats per l'alliberament dels seus pobles (...) Mentre hi hagi un sol tanc d'una nació estrangera en una nació dominada només es podrà titllar de terrorista la nació estrangera. Sé els noms de molts líders polítics actuals que en certs moments van ajudar i pagar de sotamà la

lluita armada al servei del nostre poble".

També s'expressa en termes semblants a *Entro en el gran buit*. "No trobareu en la meua boca un sol mot de condemna a ETA i FRAP. Jo no formo amb ells, i penso molt i em torturo per trobar la forma d'ésser tan eficaç com ells per camins no violents. Si algun dia arribo a convèncer-me que la no violència és ineficaç, aquell dia em veureu amb la metrallera a la mà".

Pim-Pam-Pum

“El so del Raval és una gran mentida”

Che Sudaka

Format al Raval, el grup argentino-català Che Sudaka s'ha convertit en pocs anys en una banda referencial de l'escena nascuda en aquest barri de Barcelona, apadrinada, entre d'altres, per l'imprevisible Manu Chao. Ara, després de girar per tot Europa, publiquen el seu tercer disc, *Mirando el mundo al revés* (2007), després d'*Alerta Bihotza* (2005) i *Trippi Town* (2003). Un treball on hi col·laboren, entre d'altres, Amparanoia i Karamelo Santo.

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Expliqueu que heu gravat el disc en format 'acoustic live'... A què us referiu?

Ens referim a que hem gravat totes les cançons amb el nostre format de carrer de base: o sigui, dues guitarres espanyoles, un caixó, un acordió i un baix. Les bases de les tretze cançons les hem enregistrat tocant tots junts a l'estudi com si estiguéssim al carrer. En tres dies, estaven totes enllestides.

Mirant el món a l'inrevés, què és el que veieu?

Per una banda, mirant el món de cap per avall veiem que, si els drets de la gent són els actuals, nosaltres creiem que s'haurien d'invertir les tornes. No podem concebre l'estat actual de la humanitat: molt per a pocs, poc per a molts, guerres, bombes, caos... D'altra banda, mirant a l'inrevés veiem el nostre lloc natal, on ens hem criat, on vam viure una infància de somnis que ens ha dut fins al dia d'avui.

Una banda com vosaltres, nascuda al carrer, com valora la situació musical a Barcelona, amb restriccions com l'ordenança cívica o les campanyes mediàtiques contra sales de concerts?

Per nosaltres, el que estan fent està fatal, s'estan carregant la cultura popular. Una de les cançons del disc es diu 'Silence Raval' i parla justament d'aquest tema. És una gran injustícia! **Sou un grup del barri del Raval, un territori que pràcticament ha definit un so i ha donat lloc a l'anomenada escena mestissa. Us sentiu integrats en aquesta ona?**

Això del so del Raval és una gran mentida, sobretot perquè avui dia al Raval no es pot emetre gairebé cap so. És irònic que ho anomenin 'Raval sound'! Nosaltres vivim al barri des de fa gairebé set anys, al disc hi hem posat sàmplers de veïns del barri... és normal. Això sí, no ens sentim integrats en cap escena musical, toquem al barri des que hi vam arribar i ho farem sempre que poguem, encara que cada cop ens ho permetin menys.

La ruta dels maquis a Barcelona

INDRETS DE SABOTATGE URBÀ
I DE LA REPRESSIÓ DE QUINTELA

⇨ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Redescriure el mapa urbà dels maquis, els sabotatges, els atraments, els ajusticiaments de confidents i alhora les morts, els empresonaments i les caigudes. Sota el marc de la X Marxa d'Homeatge als Maquis, el col·lectiu Negres Tempestes i l'Ateneu Llibertari de Sants van organitzar una ruta, el diumenge 2 de setembre, per alguns dels indrets significatius de la resistència i la repressió d'aquests grups.

El símbol dels confidents:

Eliseo Melis

Des del barri de Sants cap al Raval, una de les primeres parades va ser la plaça Bonsuccés, indret on va morir Eliseo Melis, símbol dels confidents de la

brigada político-social. El 12 d'agost de 1947, el militant de la CNT —abans i després de la guerra— i alhora confident de la policia moria a trets mentre s'escapava de diversos companys.

La catedral i la primera visita oficial

El desplegament policial i militar durant la primera visita oficial de Franco a la ciutat, el maig de 1949, va ser molt important. Eduardo Quintela, comissari en cap de la brigada político-social, estava preocupat per l'increment d'accions de sabotatge i atraments dels grups d'acció. Tot i això no va poder preveure una bomba col·locada a l'altar de la Catedral, mentre el dictador la visitava, que va explotar sense provocar ferits.

El quart intent contra Quintela

Entre els carrers Mallorca i Provença, es va produir el quart atemptat frustrat per part dels grups d'acció per acabar amb Eduardo Quintela. El 2 de març de 1949 al migdia, el grup d'en Quico Sabaté i el dels "Maños" esperaven el pas del vehicle del comissari. L'atemptat va anar tal com estava previst: un senyal de Mariano Aguayo que indicava l'arribada del vehicle, l'ametrallament del parabrises i el bloqueig de la sortida. No obstant això, a l'obrir la porta del cotxe, en Quico Sabaté s'adona que no són el comissari Quintela i el seu escorta. En lloc d'ells, els morts són Manuel Piñol Ballester, secretari del Frente de Juventudes de la Falange, i José Tella Bavoy, cap d'esports de la mateixa organització.

Els fortins de Vauban i el patrimoni de la humanitat

FRANÇA I UNESCO DEMANEN QUE
VILAFRANCA DE CONFLENT ENTRI A LA
LLISTA DE MONUMENTS DE LA UNESCO

Més informació:
Federacio.cat/vauban/vauban.cfm

⇨ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

El pas del mariscal de guerra Le Preste per la Catalunya Nord sota les ordres de Lluís XIV va ser devastador. Més conegut com a marquès de Vauban, va destruir i conquerir ciutats cabdals com Perpinyà, Cotlliure i, finalment, Vilafranca de Conflent. Aquí, en aquesta petita vila estratègica per la seva entrada a la Cerdanya, va ordenar construir-hi una fortificació moderna que l'encerclés tota, com a símbol de càstig i obediència.

Tres-cents anys després, l'Estat francès ha iniciat una campanya perquè les construccions i fortificacions de Vilafranca siguin reconegudes com a patrimoni de la UNESCO i la resposta no s'ha fet esperar. El

col·lectiu No a Vauban a la UNESCO reclama que es retiri la proposta de reconèixer unes instal·lacions que, segons el grup, van ser construïdes sota l'esquema de la repressió, l'imperialisme i la persecució.

La finalitat de la UNESCO

El marquès de Vauban va aconsellar Lluís XIV en el disseny d'una estratègia militar que acabés definitivament amb els Angelets de la Terra, una guerrilla de voluntaris formada arrel de les conseqüències del Tractat del Pirineu de 1659. El resultat fou exitós i Vauban va poder fer i desfer als pobles i ciutats conquerides. A Vilafranca, per construir les fortificacions, va utilitzar i arrasar un convent de franciscans que no l'acabaven de convèncer. El col·lectiu No a Vauban esgrimeix

aquest i d'altres arguments per demostrar que aquestes edificacions no segueixen els criteris per ser reconegudes com a patrimoni de la humanitat i, alhora, es contradiuen amb la finalitat de la UNESCO.

El paper de la Unesco

En tot aquest entramat i al marge del silenci d'Òmnium Cultural, sobta el vist-i-plau i interès de la Unesco perquè Vilafranca sigui declarada Patrimoni de la Humanitat. Joan Miquel Touron, impulsor del col·lectiu, ha remès una carta al director d'aquesta organització assenyalant que, per als nordcatalans, si s'aprova la candidatura de Vilafranca, seria com si es demanés inscriure "l'obra de Felip V al Principat i el Valle de los Caídos al mateix patrimoni".

Publicitat

virus@pangea.org | www.viruseditorial.net

virus editorial
...porque el lenguaje es un virus

virus editorial | aurora 23 | 08001 barcelona

Els pàries de la ciutat

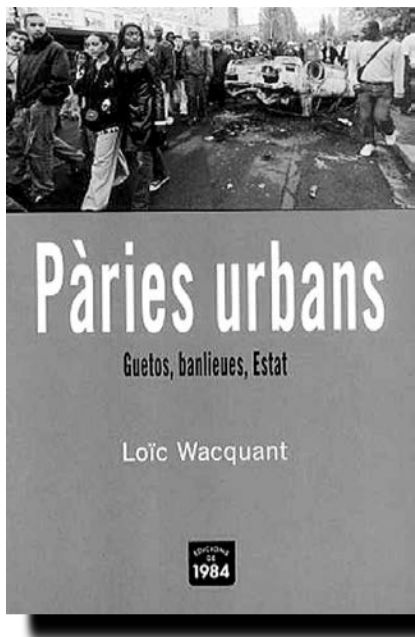
PÀRIES URBANS. GUETOS, BANLIEUES, ESTAT

AUTOR: LOÏC WACQUANT

TRADUCTORA: LOURDES BIGORRA

EDICIONS DE 1984, 2007

360 PÀGINES

✉ Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Diferents esclats de violència recorden periòdicament l'existència de barris marginals en una societat que viu d'esquenes a aquesta realitat. Els paral·lelismes que es poden fer entre els disturbis que es van desencadenar a Los Angeles l'any 1992 arran del cas Rodney King i els incendis de cotxes el darrer trimestre de 2005 a l'Estat francès han fet que es parli de la guetització d'alguns barris de grans urbs europees.

En el seu assaig *Pàries urbans*, el sociòleg Loïc

Wacquant (*Castigar els pobres*) rebutja frontalment aquesta mena de paral·lelismes, centrant-se en una comparació entre les actuacions de les institucions públiques nordamericanes i franceses. L'autor explica que les institucions nordamericanes no només negligien absolutament les seves responsabilitats als guetos, sinó que afavoreixen la continuació d'un model d'urbanisme que inclou la segregació racial. En canvi, parla d'un Estat francès que intervé de manera directa en la perifèria industrial, construint equipaments i buscant la convivència multiracial en el reparti-

ment d'habitatges de protecció oficial.

Això no acaba amb el descontent dels habitants de la *banlieue*, sinó que provoca un ressentiment diferent al dels habitants dels guetos dels EUA: en lloc d'abandonament hi ha dependència respecte a l'estat, perquè les actuacions no comporten un accés a la societat de l'opulència de fora de la perifèria. Armat amb gran quantitat d'estadístiques i dades, defensa la seva posició tot i apuntar la necessitat del model providencialista francès de buscar noves solucions a les desigualtats socioeconòmiques i d'origen.

Answer

1997-2007
(BULLANGA/SABOTATGE RECORDS)
HARDCORE

Costa trobar un grup amb una trajectòria tan llarga com la d'Answer en l'escena del *hardcore* polític cantat en català. El grup, fundat al barri de Vallbona de Barcelona, ha passat per diverses etapes al llarg de la seva història, ja sigui amb aquest nom o sota l'acrònim d'nn33, un nom sorgit de capgirar les lletres de les sigles EEUU, però que els va portar més d'un maldecap en assimilar-los al moviment filonazi català 33. Aquest EP amb cinc temes té com a objectiu celebrar la dècada dalt

dels escenaris d'aquesta emblemàtica formació, que viu un moment dolç pel que fa als concerts. Són cinc versions de peces antigues de la formació, regravades i remasteritzades sota la producció de l'actual bateria del grup, Xavi 'Cholbi' (exInadaptats). Un so potent i esmolat que fa justícia al directe de la banda. Destaca la versió de Bad Religion "21th Century Digital Boy", adaptada com "Tornarem a guanyar". ROGER PALÀ

'Los indomables'

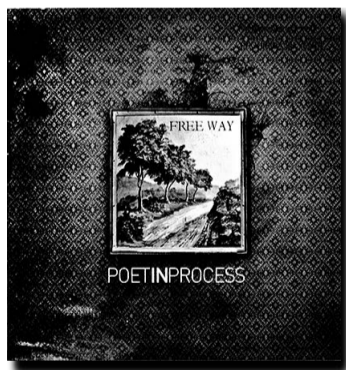
(VELLAVISIÓ, 1969) | DIRECTOR: TOM GRIES | GUIONISTA: JAMES R. WEBB SOBRE LA NOVEL·LA DE JAMES A. MICHENER | INTÈRPRETS: CHARLTON HESTON, TINA CHEN, GERALDINE CHAPLIN, JOHN PHILLIP LAW | DURADA: 128 MINUTS | IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VOSA, VE

Seqüela de *Hawaii*, *Los indomables* segueix adaptant una voluminosa novel·la que abarcava tota la història de l'esmentada illa. Tracta els intents d'un home d'acció de deixar el mar i assentar-se com a terrinent amb la seva dona mentre, paral·lelament, explica la història d'una família xinesa amb la qual quedarà indissociablement unit per un munt de circumstàncies atzaroses. La narració ocupa el centre de la mirada de Gries però, als marges dels avatars dels personatges, queden retratades les dures condicions de vida dels esclaus xinesos o l'ab-

solut desplaçament dels nadius en benefici dels colons, que culmina amb l'annexió als Estats Units. De ben segur, el film acaba resultant massa tranquil·litzador de conscièn-

cies, però se sosté gràcies l'interès de les històries i als treballs actorals com el de Tina Chen, que interpreta magníficament una dona que s'intenta llaurar un futur. I.F.

Poet in process

FREE WAY
(JUNK RECORDS)
POP

Poet in Process és un grup de Barcelona pràcticament desconegut per al gran públic que, sense ni tenir un sol disc al mercat, va ser escollit per tota una icona del rock com Muse per acompanyar-los durant la seva darrera gira europea. La banda també ha telonejat grups com Stereophonics, Ok Go! o Albert Hammond Jr. (The Strokes). Després d'haver picat pedra en el circuit de petites sales, ara han editat una dotzena de les seves

millors cançons –cantades en anglès– en un disc inapelable, *Free Way*. Hi trobarem un so majestuós de tall britànic però amb la petja del rock dur dels anys setanta. Diversitat estilística ben elaborada i sense caure en el *collage* sonor, amb una veu femenina rica en matisos que acaba de marcar la personalitat d'una formació que admet pocs paral·lelismes amb cap altra de l'escena de Barcelona. BLANCA BALANYÀ

'El hombre de las estrellas'

(LAUREN FILMS-FILMAX, 1995) | DIRECTOR: GIUSEPPE TORNATORE | GUIONISTES: FABIO RINAUDO I GIUSEPPE TORNATORE | INTÈRPRETS: SERGIO CASTELLITTO, TIZIANA LODATO | DURADA: 109 MINUTS | IDIOMES: VOSE (ITALIÀ), VC, VE

Giuseppe Tornatore (*Cinema Paradiso*) va fer un nou homenatge al setè art amb la voluntat de retratar la bulliciosa i miserable Sicília de postguerra. Joe Morelli viatja pel sud d'Itàlia en una furgoneta fent càstings pagats per trobar nous rostres per a una productora cinematogràfica. Evidentment, tot és una petita estafa, la venda (o lloguer) d'un somni impossible, d'una oportunitat de prosperar

en un lloc sense futur. Però durant el seu trajecte, Morelli

retrata molts fragments emocionants de la memòria i la intrahistòria d'un país ferit i d'una oportunitat per estimar. Bellament fotografiat, el film triomfa molt més en els monòlegs davant la càmera que en la història del pícaro. En tot cas, es tracta d'una comèdia dramàtica apreciable que reflecteix en clau poètica i nostàlgica un moment històric, amb alguns excessos melodramàtics que llasten el que podria haver estat una brillant obra coral. I.F.

RECOMANEM

FESTES ALTERNATIVES

- FESTES ALTERNATIVES DE VALLCARCA**
Del 6 al 10 de setembre de 2007
- FESTA MAJOR POBLENOU 2007**
Del 7 al 15 de setembre de 2007

- XII FESTES ALTERNATIVES VILADECANS**
Del 7 al 9 de setembre de 2007
- FESTA MAJOR JOVE D'HORTA**
Del 8 al 15 de setembre de 2007
- X FESTES ALTERNATIVES DE BELLVITGE**
Del 8 al 16 de setembre de 2007

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIVENDRES 7

Sopar Popular
21 h. Plaça Àngel Pestaña, Barcelona
Organitza: Assamblea de Joves de Nou Barris.
Seguint la tradició i la lluita d'anys anteriors, l'Assamblea de Joves de Nou Barris, volem recuperar l'Onze de Setembre com a diada de referència dels catalans i catalanes, també al nostre districte.
Per a nosaltres, aquesta data, no és una mera exaltació d'uns símbols i d'unes paraules abstractes com les que se'ns donen des de les institucions. Commemorar l'Onze de Setembre, segons el nostre parer, és tenir un compromís amb la memòria històrica i creure que la societat del futur s'ha de teixir des de la participació, la cohesió i la cultura popular feta per la gent, enfront de les pràctiques d'una classe política allunyada dels i les ciutadanes, que promou una cultura artificial i consumista. El sopar consistirà en una amanida, de primer, pollastre rostit amb patates al forn, de segon, i unes postres sorpresa. Tot això amb pa, aigua i vi inclosos.
Per comprar els tiquets podeu enviar-nos un correu electrònic a: ajnoubarris@gmail.com

Xerrada sobre ecologia

19:30 h. CSO La Bankarota
c/ Rubio i Ors nº103. Cornellà de Llobregat
La xerrada porta per títol: **INSOSTENIBILIDAD DEL MODELO CAPITALISTA, CRISIS ENERGETICA Y CAMBIO CLIMATICO.**
El ponent serà Pedro, del col.lectiu BAH (Bajo el Asfalto esta la Huerta).
Bankarota@moviments.net

DISSABTE 8

Salvem el Gaïà
A la desembocadura del riu Gaïà
Hem quedat al Casal del poble del Catllar a les 9 h., després anirem a esmorzar a Querol (Alt Gaïà) a les 10 h. Tot seguit agafarem aigua en bidons des de Sant Magí de la Brufaganya, on neix el riu Gaïà i farem el recorregut en cotxe fins a la desembocadura del riu Gaïà (arribada a les 13 h.), simbolitzant que portem l'aigua que l'embassament del Catllar no deixa que arribi al Mar.
Qui no pugui ser a les 9 h. al casal del Catllar, que vingui a les 10 h. al poble de Querol i si no, a la desembocadura del riu Gaïà a les 13 h.
Organitza: Plataforma Salvem el Gaïà
Terres del Gaïà, Gata

DIUMENGE 9

Espectacles de Circ
18:30 h. Plaça del Mercat de Bellvitge
Actuarà la companyia Cortocircuitito amb l'espectacle "Tiempos de Circo"
I la companyia De a Dos amb l'espectacle "De la Mano"
Organitza: A.C. El Txiringuito

DILLUNS 10

Concert
12 h. al CSO La Via, de Balaguer.
Concert "Farako in memory" amb: Kako, Arpaviejas, Repunknancia, CTC
Bo d'ajut 3 euros
A la teva memòria Farako, mai t'oblidarem!!
Organitza: - Sarna Social Crew

Sopar i concert
22 h. Restaurant del Santuari (darrera del Sant Crist), a Balaguer.
Vetllada amb sopar i concert al restaurant del Santuari (darrera del Sant Crist).
Durant l'acte es lliuraran els premis Moragues-Basset i Manel González Alba.
També es farà un acte d'homenatge a Lluís Maria Xirinachs.
Els dos premis, el Moragues-Basset i el Manel González Alba, estan destinats a reconèixer el treball d'una persona o institució per l'alliberament dels Països Catalans, tant en el nivell de la identitat com en l'àmbit de la justícia social, la defensa de la terra, la cooperació o la solidaritat internacionalista.
Organitza: Casal Pere III de Balaguer

SORTIM DE CASA

11 SETEMBRE
CONCENTRACIO CONTRA ELS ABUSOS DE PODER I LA REPRESSIÓ A LES FESTES ALTERNATIVES
20 h. Davant la Guardia Urbana
Plaça del Mercat de Bellvitge, Hospitalet de Llobregat
Organitza: A.C. El Txiringuito

13 SETEMBRE
MOBILITZACIONS CONTRA LA VISITA DELS BORBONS A GIRONA
Manifestació
11 h. Plaça dels Països Catalans
Concentració
20 h. Plaça del Vi

10 DE SETEMBRE
20 h. al Monument de les 4 barres. Sota la muralla. Cervera
Xerrada d'un militant de Còrsega. Jean Maurice Giudicelli, de "Corsica Nazione Indipendente" i lectura d'un manifest. Presentació del llibre "Còrsega, un altre combat", de Tomàs Callau (editorial Llibres del Segle).
11 DE SETEMBRE
20h. Monument de les 4 barres. Sota la muralla. Cervera.
Sardanes amb membres de les colles d'Ivars i Vilanova de Bellpuig, Grallers de Cervera, Carranquers. Cantada dels segadors. Sopar popular. Cassola de tros.
Organitza: CUP, Maulets, Col·lectiu A les Trinxeres i Centre Obrer

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // **ADRIÁN RAMÍREZ, PRESIDENT DE LA LIGA POR LA DEFENSA DE LOS DERECHOS HUMANOS**

“Mèxic viu en aquests moments una situació d'alt risc”

Adrián Ramírez és el president de la Liga Mexicana por la Defensa de los Derechos Humanos i coneix bé la repressió política i social a Mèxic. Fa vint anys que lluita contra les tortures a les presons del seu país i contra les detencions arbitràries de milers de mexicans. La detenció i la desaparició de persones és un delictat contra la humanitat, que, segons Amnistia Internacional, és part de les polítiques i actuacions policiaques de molts estats en matèria repressiva.

✉ Ariadna Nieto
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Núria Morello

Quin és el perfil de la persona desapareguda?

Són persones vinculades a la situació política del país, tot i que sovint no se sabia que es trobaven dins dels moviments socials i no se'n coneixia l'activitat política. Fins i tot, a vegades, es tracta de persones sorprenents: per exemple, el cas d'aquests dos detinguts-desapareguts de l'EPR que tenen més de 55 anys, o el de Gabino Flores Cruz, que està vinculat a La Otra Campaña i, per tant, a l'EZLN.

“Desenes de detinguts van ser tractats com a presoners de guerra i sotmesos a tractes cruels a Oaxaca”

Quin és el context polític i com ha evolucionat el cas dels desapareguts a Mèxic?

Al nostre país hem tingut tres etapes sobre el fenomen dels desapareguts. La primera etapa estaria situada entre els anys 60 i 80, amb un balanç de poc més de 1.000 detinguts-desapareguts: la majoria d'ells no ha retornat, i això ha obligat a crear diferents instàncies tant internacionals com nacionals per tal que aquestes persones apareguessin vives. Un altre període important va ser el que va del 1996 a l'any 2000, en el qual es quantifiquen poc més d'un centenar de persones detingudes —desaparegudes, amb la diferència que en aquest cas van ser desaparicions transitòries, és a dir, que aquestes persones van ser retingudes per un període de setmanes, mesos o dies. D'aquestes, tan sols en queden algunes

que no han aparegut. Concretament, hi ha sis casos documentats de desapareguts permanents. I, finalment, en els últims anys s'han documentat tres casos nous que es donen dins el context de la criminalització de les protestes socials, de la repressió violenta per part de les forces de seguretat en contra de la població, i també estem observant actes de tortura de manera pública. Aquest estiu, a Oaxaca, desenes de detinguts van ser tractats com a presoners de guerra, van reduir moltes persones i les van sotmetre a tractes cruels, insultant-les, colpejant-les pràcticament en tots els casos.

Quines vinculacions hi ha amb els moviments insurgents?

Aquestes detencions-desaparicions vénen propiciades per l'aparició de moviments insurgents que ja fa anys que es manifesten, com és el cas de l'Ejército Popular Revolucionario, que es va constituir a l'any 1996, però que té l'origen a l'any 1974. Hi ha dues persones desaparegudes d'aquest grup que van desaparèixer el 25 de maig de 2007 a Oaxaca, arran del conflicte que va tenir lloc per la vaga de mestres. Davant la ingovernabilitat i la violació de drets humans per part dels organismes de l'Estat, es va formar l'Assemblea Popular dels Pobles d'Oaxaca (APPO). El 13 de juny van tornar a detenir una altra persona, Gabino Flores Cruz, que pertany al grup Dorados de Villa i és un indígena mauht. El van detenir quan protagonitzava, amb altres companys, una recuperació de terres a l'estat de Veracruz. Sospitem que darrera d'aquestes tres desaparicions hi ha implicades les forces de seguretat de l'estat mexicà.

Al juliol, l'EPR va reaparèixer amb dos atemptats a Mèxic.

Dos dels fills de la família Cerezo

Contreras són, ara mateix, a la presó, ja que se'ls va acusar de col·locar artefactes explosius a sucursals bancàries de Vanamex l'any 2001, i també se'ls pretenia lligar als grups insurgents, concretament amb l'EPR. Davant aquesta situació, l'EPR va emetre diversos comunicats demanant a l'Estat l'alliberament d'aquests desapareguts. Però l'Estat va negar en tot moment que els tingués detinguts. En aquest context, es van desenvolupar els atemptats dels dies 5 i 6 de juliol, en què l'EPR va col·locar artefactes explosius als oleoductes de Petróleos Mexicanos per tal de sol·licitar l'aparició amb vida d'aquestes persones desaparegudes. Davant d'aquesta situació, el govern de Mèxic va filtrar informació als mitjans, iniciant una campanya de calumnies i de desprestigi en contra dels lluitadors socials i dels moviments de defensa dels drets humans. En aquests moments, aquest fet ens genera una situació d'alt risc.

“La gent adopta actituds d'extrema precaució en el seu dia a dia per la repressió”

Quin és l'impacte d'aquest tipus de repressió en la societat civil i com afecta al teixit social els casos dels desapareguts?

Genera un estat de por i preocupació. La gent adopta actituds d'extrema precaució en el seu dia a dia. A més, la repressió afavoreix un estat de desconfiança en les forces de seguretat i, en molts casos, provoca una retracció dels

moviments. Quant als familiars, es provoca un trencament emocional, ja que es troben amb una situació d'angoixa permanent. Tenen una pressió psicològica molt forta per part de l'Estat ja que els comuniquen l'aparició d'un cadàver, els hi fan anar a reconèixer el cos, i malgrat que l'Estat ja sap que no és el seu familiar, els fan patir aquest tipus de situacions.

Quin és el discurs que articula l'estat mexicà per justificar aquestes actuacions?

Primerament, ells neguen, en públic, el fet de que tenen detinguts els desapareguts. L'estat mexicà ha perdut consens. Les polítiques del president Felipe Calderón —de dretes— en el pla econòmic perjudiquen greument la població. Davant d'aquest impacte negatiu de les seves polítiques, el govern ja preveu un creixent descontentament i, per això, es duen a terme aquestes accions preventives amb la finalitat d'evitar les protestes socials. Tanmateix, el cert és que hi ha un procés d'acumulació d'informació per part dels serveis d'intel·ligència de l'Estat que servirà, després, per la repressió.

Com creus que evolucionarà el tema dels desapareguts ara?

Ara mateix estem entrant en una fase d'agreujament i de crisi dels drets humans a Mèxic. L'Estat s'està aprofitant de la debilitat i del fraccionament dels moviments socials i de les petites fissures que han impedit articular plans conjunts, per a poder reprimir. Amb el canvi del marc jurídic i amb l'increment de la militarització hi ha el risc de que la situació s'agreugi. A Chiapas, amb la presència de l'EZLN i la presència dels paramilitars, també s'ha incrementat. Tot plegat augura una situació molt greu per al nostre país. ●

Conte per a abans de néixer

✉ Esther Sancho
/opinio@setmanaridirecta.info/

Hi havia una vegada una nena sensible i poruga que no entenia els mecanismes socials, els que es posen en marxa quan et fas gran i et relaciones amb diferents persones: gent amb qui treballes, gent amb qui comparteixes l'altre temps —l'important—, gent amb qui et sents bé i gent que té un do per a fer-te sentir malament. Com que no entenia els maleïts mecanismes socials, la nena del nostre conte no volia néixer. Amb la seva insubmissió a la vida s'estalviava descobrir la injustícia social, el masclisme, la xenofòbia institucional, l'especulació urbanística, l'exploatació infantil, la manipulació informativa... en fi, tot allò que fa d'aquest món una merda i que respon únicament i exclusivament a la mà humana.

Ningú no entén els estúpids mecanismes socials i això ens fa seguir endavant

Però vet aquí que al mateix temps es quedava sense conèixer la solidaritat, la lluita d'emancipació dels pobles, el feminisme, l'exemple del Che, la contrainformació, la Catalunya del 36, la supervivència d'una llengua, el suport a les persones immigrades, l'esperança chavista... que també responien únicament i exclusivament a la voluntat de les persones. En vista de la ignorància de la nostra nena davant el misteriós engranatge que feia rodar les coses, a la fi es qüestionava per què dues persones que tenia per crítiques i solidàries havien decidit, doncs, portar-la a aquest món. I aleshores s'adonava que en realitat ningú no entenia els estúpids mecanismes socials i que precisament això és el que ens feia seguir endavant, ja fos per fer-los girar en un sentit o un altre de la roda. I per això, però sobretot pels gelats de maduixa, els contes de Cortázar i un mar verd de blat de moro a Chincultik, decidia viure.

9UBJLITAT